

Z obsahu:

Zloba hříšníka a Hospodinova dobrotivost

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
22. 8. 2001
- strana 2 -

O radosti být katolíkem

Vyznání víry
Christy Mevesové
- strana 4 -

Ctnost takřka zapomenutá

O čistotě a následcích
její ztráty
- strana 7 -

**Petr Goursat,
zakladatel komunity**

Emmanuel
Alexa Gaspariová
- strana 8 -

Šířící se fenomén pedofilie

Zdá se, že člověk
překročil všechny
hranice, pokud jde o úctu
k vlastnímu lidství
- strana 10 -

Život svatého Františka (18)

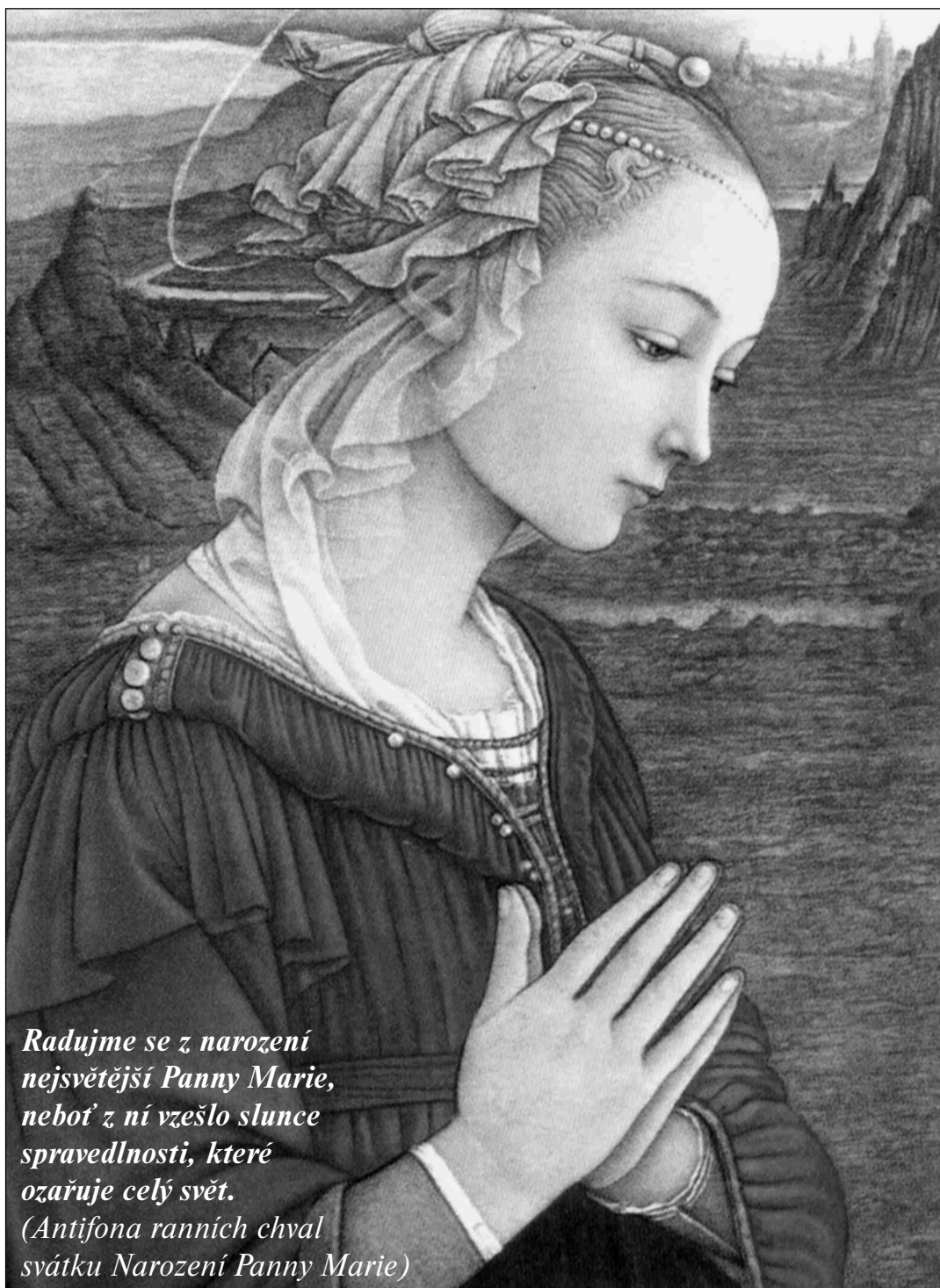
Četba na pokračování
- strana 11 -

Dvanáctiletý Ježíš

Karel Komárek
- strana 13 -

Zázraky se dějí

Bílá kronika
- strana 14 -

*Radujme se z narození
nejsvětější Panny Marie,
neboť z ní vzešlo slunce
spravedlnosti, které
ozářuje celý svět.
(Antifona ranních chval
svátku Narození Panny Marie)*

Zloba hříšníka a Hospodinova dobrotivost

Pokaždé, když se otevírá nový den práce a mezilidských vztahů, jsou dva základní postoje, které může zaujmout každý člověk: zvolit dobro, nebo ustoupit zlu. Žalm 35, který jsme právě vyslechli, představuje právě tyto dva autentické profily. Na jedné straně je tu člověk, který již *na svém lůžku*, ze kterého se chystá povstat, přemítá o nepravosti; na druhé straně je tu člověk, který hledá Boží světlo, *pramen života* (srov. v. 10). Proti propasti zloby bezbožného tu stojí propast Boží dobroty, živý pramen, který napájí, a světlo, které osvětluje věřícího. To jsou tedy dva typy lidí, jak je popisuje modlitba žalmu právě předneseného, který liturgie hodin zařazuje do ranních chval ve středu prvního týdne.

Hříšnickova cesta ke smrti

První podobizna, kterou nám žalmista představuje, je postava hříšníka (srov. vv. 2-5). V jeho nitru, jak říká hebrejský originál, je »věštitrna hříchu« (v.2). Tento výraz je silný. Vede nás k tomu, abychom pomysleli na satanské slovo, které zaznívá v srdci a v řeči bezbožného jako protiklad k božskému slovu.

Zdá se, jako by zlo dozrálo spolu s ním v jeho vnitřní skutečnosti do té míry, že proniká navenek v slovech a skutcích

(srov. vv. 3-4). Tráví své dni tím, že si volí *nedobrou cestu*, a to od časného jitra, když ještě leží *na svém lůžku* (v. 5), až do večera, kdy už usíná. Tato trvalá volba hříšníka pramení ze zaměření, které zahrnuje celé jeho bytí a plodí smrt.

Podoba věrného

Ale žalmista je plně zaměřen k jinému portrétu, ve kterém by chtěl být sám zobrazen: portrétu člověka, který hledá Boží tvář (srov. vv. 6-13). Vytváří opravdu skutečný zpěv o Boží lásce (srov. vv. 6-11), po kterém následuje na závěr pokorná prosba, aby byl osvobozen od temného okouzlení zlem a zůstal navždy zaplaven světlem milosti.

V tomto zpěvu se rozvíjí opravdová a přiléhavá litanie výrazů, které oslavují rysy Boží lásky: milost, věrnost, spravedlnost, soud, spása, ochranný stín, hojnost, blaho, život, světlo. Zvláště je třeba podtrhnout čtyři z těchto Božích rysů, vyjádřené hebrejskými slovy, která mají intenzivnější hodnotu, než jaká vyznívá z překladů do moderních jazyků.

Oslava Boží dobrotivosti

Je tu především termín *hesed*, *milost*, který znamená současně věrnost, odda-

nost, něžnost. Je to jeden ze základních termínů pro zdůraznění smlouvy mezi Hospodinem a jeho lidem. A je příznačné, že se ozývá v žaltáři až 127x, a to je více než polovina případů, kdy se objevuje v ostatních částech Starého zákona. Pak je zde výraz *'emunáh*, který je odvozen ze stejného kmene jako *amen*, slovo víry, které znamená stabilitu, jistotu, nezlomnou věrnost. Následuje *sedaqáh*, »spravedlnost«, která má význam především spásonosný: je to svatě a prozřetelnostní Boží chování, kterým skrze své zásahy do dějin osvobozuje svého věřícího od zla a nespravedlnosti. Nakonec pak je to *mishpát* – »soud«, jímž Bůh řídí své tvory, sklání se nad utlačovanými a krotí ty, kteří jsou arogantní a oplývají mocí. To jsou čtyři teologické termíny, které prosebník opakuje ve svém vyznání víry, když se vydává na cesty světa v jistotě, že má po boku láskyplného, věrného, spravedlivého Boha a Spasitele.

Dva výmluvné obrazy

K rozličným titulům, jimiž oslavuje Boha, připojuje žalmista sugestivní obrazy. Na jedné straně je to **hojnost pokrmu**: tento obraz nám připomíná především posvátnou hostinu, která se slavila v síonském chrámu s masem obětních zvířat. Je zde také pramen a potok, jehož vody napájejí nejen vyprahlé hrdlo, ale také duši (srov. vv. 9-10; Ž 41, 2-3; 62, 2-6). Hospodin prosebníka sytí a napájí a dává mu účast na plnosti nesmrtelného života.

Druhý obraz je dán **symbolem světla**: *V tvé záři vidíme světlo* (v.10). Je to záře, která oslňuje jako »vodopád« a je znamením, že Bůh se svému věrnému zjevuje. To se stalo Mojžíšovi na hoře Sinaj (srov. Ex 34, 29-30) a tak se stává křesťanu v té míře, v jaké *s nezakrytou tváří odrážíme jako v zrcadle velebnost Páně, a tak se přetváříme stále více a více k zářivé podobě, jakou má on* (2 Kor 3,18).

V řeči žalmů *vidět světlo Boží tváře* znamená konkrétně **setkat se s Pánem v chrámě, kde se slaví liturgická modlitba a naslouchá se Božímu slovu**. Také křesťan prožívá tuto skutečnost, když slaví ranní chvály Pánu na počátku dne, dříve než se vydá na často křivolaké cesty každodenního života.

Bolletino Vaticano 22. 8. 2001
Mezilitulky a zvýraznění redakce Světla

Úmysly apoštolátu modlitby na září 2001

Úmysl všeobecný: Ať dospívající a mladí lidé třetího tisíciletí objeví hluboký ideál, který dá smysl a hodnotu jejich životu.

Jeden moderní francouzský myslitel říká, že člověk musí obětovat svůj život za něco, nebo ho dá za nic. Ve starém Římě bylo heslem lidu: panem et circensibus (chléb a hry). Jaký je cíl mnoha dnešních lidí: fanoušků sportovních utkání, lidí v ekonomice, v politice, v tunelování? Modleme se, ať mladí lidé najdou opravdový ideál, který dá smysl a hodnotu jejich životu, aby ho nakonec nemuseli dát za nic.

Úmysl misijní: Ať obyvatelstvo Indonésie, tvořící velkou směsicí etnickou, jazykovou, kulturní a náboženskou, se ve vzájemném respektování a harmonii stále více otevírá budování spravedlivé a demokratické budoucnosti.

Indonésie je nesmírná ostrovní oblast, kde žije asi 9 milionů lidí, většinou muslimů, ale také buddhistů. Je tam i 1,5 milionů katolíků, ale i jiných křesťanů. Politicky je země v neustálém konfliktu, zejména kvůli netolerantnímu chování muslimů. Vzpomeňme na únosy na Filipínách, konflikty v Indonésii atd., atd. a modleme, aby obyvatelstvo Indonésie konečně dosáhlo tolerance a vzájemného respektování.

Úmysl národní: Ať učitelé i jejich studenti a žáci získávají stále větší úctu k pravdě.

Světlem táhne vlna plurality a skepse. Žije z toho, že musíme mít ohled na druhé a že na věci a události se lze dívat z různých hledisek. To všechno je pravda. Jenže, když se to přehání, jak je to teď v módě, je to neplodné a podkopává to pravdu. Nejen bez víry, ale ani bez pravdy se žít nedá.

Naši biskupové nás na začátku školního roku vybízejí k modlitbě, aby učitelé i jejich žáci získávali stále větší respekt k této hodnotě, bez které se žít nedá.

Nezbytná kalkulace

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

*Kdo se nezřekne všeho,
nemůže být mým učedníkem*

Otevřeš-li srdce dnešnímu úryvku evangelia sv. Lukáše, ocitneš se *uprostřed zástupů, které spěchají za Ježíšem.*

Rozhlédni se kolem. Je to povzbuzující pohled. Ze všech stran se hrnou nepřehledné zástupy lidí. Podle lidských měřítek by se mohl Mistr cítit spokojen. Mnoho dnešních vůdců přímo baží po tom, aby za nimi táhly celé davy.

Ale Ježíš nenachází uspokojení v pouhém množství. Půjdeš-li za ním jen proto, že tě strhl proud těch druhých, neznamená to ještě, že jsi jeho skutečným učedníkem. Musíš totiž počítat s tím že tento zástup nevytrvá ve svém nadšení, až uslyší skutečné Mistrovsky požadavky.

Ježíšovo srdce však touží po těch, kteří se rozhodnou jít za ním, protože dobře zvážili, co to znamená následovat Krista. K tomu však potřebuješ nejen jeho slovo, ale i jeho milost. Neboť *kdo může poznat Boží úmysly, kdo pochopí, co chce Pán? Vždyť porušitelné tělo zatěžuje duši a pozemský příbytek utlačuje mysl plnou starostí.* Pros tedy nejdříve Pána, aby ti dal moudrost a poslal ti svého svatého Ducha z výšin.

Mistr se právě zastavil a otočil k davu. To, co nyní uslyšíš, je pravý opak laciných hesel a lákavých slibů, jakých často používají velcí tohoto světa a jejich nepraví proroci. Pán zdůrazňuje bez příkras: Kdo chce skutečně za mnou, ať dobře uváží, co chce udělat. Nemůžete jít za mnou, jestliže neponesete svůj kříž!

Co to znamená nést kříž, vědí tito lidé velice dobře. Potkávají tu a tam odsouzené nešťastníky, kteří vlečou na svých bedrech kládu, na které mají zanedlouho ukončit v bolestech a potupě svůj život. A tento prorok najednou požaduje, abychom se zařadili mezi tyto nešťastníky? Co to má znamenat?

Taková otázka je ovšem na místě a měl by sis ji položit, i když se ti zdá, že máš v této věci jasno. *Porušitelné tělo* tě může nejen odrazovat, ale může tě oslnit nepodloženým nadšením. Zdá se ti, že radostné pocity, které prožíváš, prostředí a společenství, ve kterém se nacházíš, tě snadno přenesou přes případné těžkosti. Chtělo by se ti zavolat s Petrem: *Pane, svůj život za tebe položím.*⁽¹⁾

Ale Ježíš velmi dobře ví, co ho čeká, a co tedy nemine ani jeho učedníky. Proto mluví

nesmlouvavě o kříži. Dává ti tedy čas na rozmyšlenou a přímo tě vyzývá, abys dobře zvážil své rozhodnutí. Obraz ze života, který ti má názorně přiblížit náročnost takového rozhodování, ti jistě není neznámý, zvláště v současné době. Stavitel na mizině, to je případ i všech těch, kteří v planém nadšení přecenili své možnosti a síly a pojednou se jim zdá, že se ocitli na dně. Žili totiž v bláhovém klamu, že postačí udělat velkolepé oslňující rozhodnutí a všechno se rázem změní. A tak jsou teď na tom ještě hůře než předtím, a ještě jsou druhým pro smích.

Podobají se pučící trávě: Zrána kvete a bují, večer je skosena a vadne.⁽²⁾

Nadešla chvíle dobře zvážít, čeho je tvé srdce doopravdy schopno. Být Ježíšovým učedníkem znamená především, že ti nikdo z lidí a žádná z věcí nemůže být dražší než ON. Proto si sedni a dobře spočítej, co všechno si tvé srdce navyklo vyhledávat, bez čeho se nedokáže obejít, aby si tak připravilo tu větší, tu menší potěšení. Jsi opravdu ochoten cokoli z toho položit Ježíši na oltář?

Nejnáročnější z jeho požadavků je však opustit **sám sebe**. Na konci každé cesty s křížem je smrt. A umírání na kříži je neúprosné a dlouhé. Tvé srdce má na kříži lásky umírat všemu, co není Ježíš. Po slunných dnech nadšení přijdou neodvratné těžkosti. Dostaví se doba bezútěšné prázdnoty, která tě má vyléčit z lidského spoléhání na citové nadšení. Zklamání a zneuznání tě má zbavit ješitnosti a uspokojení z lidské chvály. Bolest a bezmocnost ti mají připomenout, jak je bláhové spoléhat na své vlastní síly a schopnosti. Pokušení a úzkosti ti představí tvou nedokonalost a křehkost, neúspěchy a rozčarování přetaví tvou sebelásku a sebejistotu. Budou to dlouhé a nekonečně se opakující sny. Možná, že ten proces bolestného přerodu bude trvat celá léta...

Zkus místo velkých gest začít s malými, ale poctivými krůčky. Každou i drobnou radost, která tě potká, polož do rukou jeho Matky, ať s ní naloží tak, jak se líbí jejímu Synu. Ale stejně tak jí předávej i všechny všední nepříjemnosti a řekni jí, že než budeš s její pomocí schopen větších obětí, ať předává Ježíši alespoň ty malé. Kdykoliv budeš váhat, kdykoliv se zalekneš nebo klopýtněš, řekni Matce i Synovi: **Miluji vás, zachraňte duše.** Čím častěji to vyslovíš, tím naléhavěji se ti vynoří otázka: Je to pravda, že vás milují? Nežůstávám jen u pouhých slov?

Ježíši, nasyť nás brzy svou slitovností, ať dojdou moudrosti srdce.⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 13,37; ⁽²⁾ resp. žalm 90; ⁽³⁾ tamt.

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 9,13–18

Kdo z lidí může poznat Boží úmysly, kdo pochopí, co chce Pán? Myšlenky smrtelníků jsou totiž nejisté a naše záměry vratké. Vždyť porušitelné tělo duši zatěžuje a pozemský příbytek utlačuje mysl plnou starostí. S námahou luštíme smysl pozemských věcí, nesnadno nalézáme to, co je nejvšednější. Kdo může vyzkoumat to, co je v nebi?

Kdo poznal tvou vůli, když jsi mu nedal moudrost a z výšin neposlal svého svatého ducha? A tak se upravilo chování těch, kdo jsou na zemi, lidé se naučili, co je ti milé, a moudrostí se zachránili.

2. čtení – Flm 9b–10.12–17

Mluví to Pavel, vyslanec a nyní vězeň pro Krista Ježíše. Prosím tě za svého syna, kterému jsem dal život tady v žaláři, Onezima. Posílám ti ho nazpátek, (přijmi ho), jako by to bylo moje vlastní srdce. Nejraději bych si ho nechal u sebe, aby mi sloužil místo tebe tady ve vězení, které snáším pro hlásání evangelia. Ale nechtěl jsem nic udělat bez tvého souhlasu, aby tvůj dobrý skutek nevytáhl jako vynucený, nýbrž byl dobrovolný. Vždyť snad proto ti byl vzat na čas, abys ho dostal nazpátek navždycky, ne už jako otroka, ale jako něco více než otroka: jako drahého bratra. Když i mně je tolik milý, jak teprve tobě, jako člověk i jako křesťan. Jsi-li tedy přesvědčen, že já a ty patříme k sobě, přijmi ho, jako bych to byl já sám.

Evangelium – Lk 14,25–33

Ježíše cestou doprovázely velké zástupy. Obrátil se k nim a řekl:

„Když někdo přichází ke mně a neklade svého otce, svou matku, ženu, děti, bratry a sestry – ano i sám sebe – až na druhé místo, nemůže být mým učedníkem.

Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem.

Když někdo z vás chce stavět věž, nesedne si napřed a nespočítá náklady, jestli má dost na dokončení stavby? Kdyby totiž položil základy a nestačil ji dokončit, vysmáli by se mu všichni, kdo by to viděli, a říkali by: ‚Tenhle člověk se pustil do stavby, ale nemohl ji dokončit.‘

Nebo když má některý král vytáhnout proti jinému králi, aby s ním vedl válku, nesedne si napřed a neuvažuje, jestli se může s deseti tisíci vojáků utkat s tím, kdo proti němu táhne s dvaceti tisíci? Jestliže na to nestačí, vyšle posly, dokud je ten druhý (král) ještě daleko, a žádá o podmínky míru.

Tak ani žádný z vás, kdo se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem.“

O radosti být katolíkem

Vyznání víry Christy Mevesové

»Kam jdeme? Vždy domů,« řekl Novalis. Já jsem přišla »domů« před 14 lety a tato radost se se mnou vždy znovu probouzí každé ráno. Je to zážitek štěstí, který převyšuje všechno, co jsem mohla bohatě prožít ve svém životě. Je to zpevnění, které pro mne znamená provždy nezranitelné bezpečí. To je pro mne také důvod k velké vděčnosti.

K mému biřmování v červenci 1987 mi moje rodná obec darovala jeden výhonek tisíciletého růžového keře z dómské zahrady v Hildesheimu. A s tímto dárkem a s jeho symbolikou rozhořela se i osobně v haldě dopisů vyjadřovaná veřejná i zcela osobní radost, ale u mne často také zamyšlení, zda moje pozdní zakořenění v katolické církvi je vůbec ještě možné.

Zdařilé zakořenění v katolické církvi

Byl to jeden ze dnů vrcholného léta, kdy jsme drahocennou rostlinu nesli do naší zahrady a sám můj zahradnický zkušený muž pokládal zasazení růže uprostřed léta za pochybný podnik s nejistou prognózou. A opravdu, museli jsme o ni den co den bojovat: proti suchu, proti vedrům a proti konkurenci žárlivé clematis. V první zimě bylo nutné zabalit ji proti mrazu a sněhu a v následujícím jaru bylo třeba odstraňovat škůdce. Bylo nutné hnojení. Ale pak se začala růžová ratolest nádherně rozvíjet a o druhém výročí biřmování rozkvetla v jasně růžové nádheře a od té doby plodí rok co rok rudé šípky. Růže, kterou jsme pokřtili *Sancta Ecclesia*, navzdory všemu sýčkování zapustila v naší zahradě kořeny stejně tak, jako je zapustila církev v zahradě mé duše a mého ducha.

Jak může člověk najít tak bohatě rozkvetlou radost z toho, že je katolík? Mnoha lidem, kteří vědí o mé konverzi, je to cizí. Duch doby si našel pro »být katolíkem« označení jako »zastaralý«, »ultrakonzervativní«, »fundamentalistický«,

»triumfalistický«, »autoritářský« a »chorobný«, v elektronických médiích navíc v pohrdavém tónu, ale někdy dokonce s přízvukujícím pokřikem insiderů v ostentativní sebekritice.

Jak prý může psycholožka, publicistka, která je přímo odkázána na veřejné mínění, takovým krokem zařezat do vlastního těla tím, že se veřejně hlásí k takové bezvýznamné instituci, jakou dnes a navíc v Německu představuje katolická církev? To byl nejen hlavní tón v onom nekonečném proudu dopisů, to byl i důsledek pro některé reakce: Takové bláznovství je možno potrestat jen vyhoštěním.

To původně jen myšlené, ale nakonec uskutečněné vyobcování jsem prožívala, ovšem paralelně s příběhem marnotratného syna, který může být naopak tak nesmírně šťastný, že je opět doma u otce, v nově nabyté vlasti. To je možno dokonce rozumově zdůvodnit a já se o to chci v následujícím pokusit.

Nejdříve: Kde bylo mnoho temnoty, přijímají světlo s obzvláštní vděčností, kde byla silná zima, je teplo nadmíru užitečné. Kde utiskovaly znepokojující starosti, je uvolnění obzvláště intenzivní. Koncem 60. let jsem se nacházela v takové nesnázi: Ve své praktické práci jako psychoterapeut dětí a mládeže a jako spolupracovnice při výzkumu chování jsem odhalila toto: duševní zdraví v dospělosti je (mezi jiným) ve velké míře závislé na tom, zda byly u dětí v dostatečné míře uspokojovány jejich životně nezbytné základní potřeby. Ty se vážou na (nedostatečně známé) prazákony, které musí být respektovány

s vědomým nasazení rodičů, zvláště však matky.

Zralost člověka předpokládá duchovní orientaci

Bez této lásky se stává člověk později ve věku dospělosti neschopný jak lásky, tak i práce. Čím nedostatečněji nebo chybněji je pojmána a uskutečňována péče o dítě a jeho výchova, tím více člověku hrozí, že zůstane daleko za možnostmi, které jsou mu jinak dány, nebo že se dokonce tyto možnosti zvrhnou, a to znamená, že se stane nevázaným, kriminálním, anebo upadne do depresí. K této na počátku ještě velmi prosté lásce musí přistoupit v průběhu dozrávání duševní orientace a výchova, aby se v dospělosti rozvinulo zralé lidství a mohlo hospodařit se svými dary.

Čím více výzkum pokračuje, tím více se dnes potvrzuje: Člověk je na svém životním počátku drahocenná, velmi zranitelná rostlinka. Potřebuje velkou péči, již v období těhotenství, porodu a v kojeneckém věku, aby se u něho zabránilo vzniku životní úzkosti a sklíčenosti a aby bylo možno na tomto základu založit výchovu k nadosobní odpovědnosti.

Tyto poznatky jako výsledek zkušenosti z péče o duševně postižené mladé lidi a děti plně souhlasí se základy křesťanství, ano, svoje učení jsem pojímala v rostoucí míře jako konkretizaci křesťanského zjevení pro tuto dobu, ve které se život stává stále více umělým, která už nepovažuje za nezbytnou onu nenahraditelnou provázanost s rodiči, zvláště s matkou, a která ztratila zcela pojem o její nenahra-

ditelné hodnotě. Potřeba dát vědomě přednost křesťanství ve stylu výchovy, manželství i rodiny se mi jeví jako nutný důsledek zkušenosti, že děti bez dostatečné péče, jelikož jsou tím takřka nenapravitelně poškozeny, často po celý život strádají a stanou se dospělými se sníženou úspěšností i v hospodářské oblasti...

Nebezpečí erotické revoluce

Rozpoznala jsem zde hrozivé nebezpečí pro všechny průmyslové země, které změnily svůj životní způsob v tom smyslu, že zaujmají povážlivě nepřátelský postoj vůči dětem a nedbají na cenu rodiny. Moje veřejné působení bylo rezultátem mých poznatků, že zde dochází k potlačování pocitu odpovědnosti. V poslední době se moje starost plně potvrzuje americkými výzkumy lidského mozku, z čehož se v USA vyvinula přímo revoluční reforma. Neurolog USA Stanley Greenspan potvrdil jako výsledek výzkumu mozku toto: Před zlem chránící rodinná výchova je nejlépe na míru šitý koncept pro optimální rozvoj člověka.

Na počátku 70. let tu byli ještě lidé, ještě se našlo mnoho církevních institucí, které byly ochotny vyslechnout mé závěry. Ale pak vznikl pod vedením tzv. frankfurtské školy v západní Evropě v narůstající míře marxistický a současně liberalistický trend, který je nepřátelský vůči rodině, protože socialisticky kolektivistickou výchovou dětí působí rozvrtně na manželství. Povstala tak svým způsobem směsice: ohýbáním i lámáním charakteru prosazovaná rovnostářská ideologie na jedné straně a přímo zbožštěná liberalizace sexu na druhé straně, což nutně muselo mít důsledky škodlivé a mravní síly oslabující. Bylo možno předvídat, že kriminalita ve formě krádeží, loupeží a násilí stejně jako sexuální delikty se budou na konci století těšit přímo bouřlivému rozkvětu.

Připadala jsem si v té době jako stařena z jedné pověsti, která v zoufalství pozoruje, jak se blíží špatné počasí, zatímco lid bezstarostně tančí na ledě, takže jí nezbude nic jiného, než zapálit svou vlastní chatrč, aby odvrátila pozornost lidí od nebezpečného ledu a zachránila je od utonutí v moři. Kdo pochopí, co bylo smyslem mého varování? Že se tu jedná o existenční problém, to se týkalo a týká nakonec všech, každého rodičovského páru osobně, politiků, lékařů, psychologů, ekonomů, pedagogů, ale především teologů a jejich církví, jimž jsem svým způsobem nahrávala. Mnoho pastorů a farářů to vnímalo velmi jasně. Ale trend 70. a 80. let vedený v nepřátelském postoji k rodině byl příliš silný. Mladí byli přímo podněcováni proti svým rodičům a také proti rodině a proti církvi a to mělo za následek duchovní zpusťování až k terorismu. V jedné holandské učebnici, které dalo požeňání ministerstvo kultury, ku příkladu čteme: »Když rodiče čuči v koutě, musíte jim kopnout do nosu.«

Dnes po zhroucení komunistických diktatur je možno konstatovat, že tyto rozkladné procesy byly vedeny přímo jako »studená válka« proti křesťansko-západnímu duchu. V SRN bylo 20-30 tisíc lidí, kteří se zaprodali východoněmecké státní bezpečnosti jako dobrovolní spolupracovníci a podporovali ze Západu komunistický rozvrat společnosti.

Nejvznešenější pevnosti: manželství na celý život, čistota před manželstvím, jednoznačné odmítání záměrných potratů, ochrana dětí před negativními vlivy podporujícími násilí a před zneužíváním sexu byly zcela bez obrany vydány na pospas. Všechno se stalo najednou »normálním«. Vsadilo se na »trh možností«: »Děti, vyzkoušejte si všechno!« Dokonce i z výuky náboženství se stal pod touto devizou svého druhu samoobslužný krám.

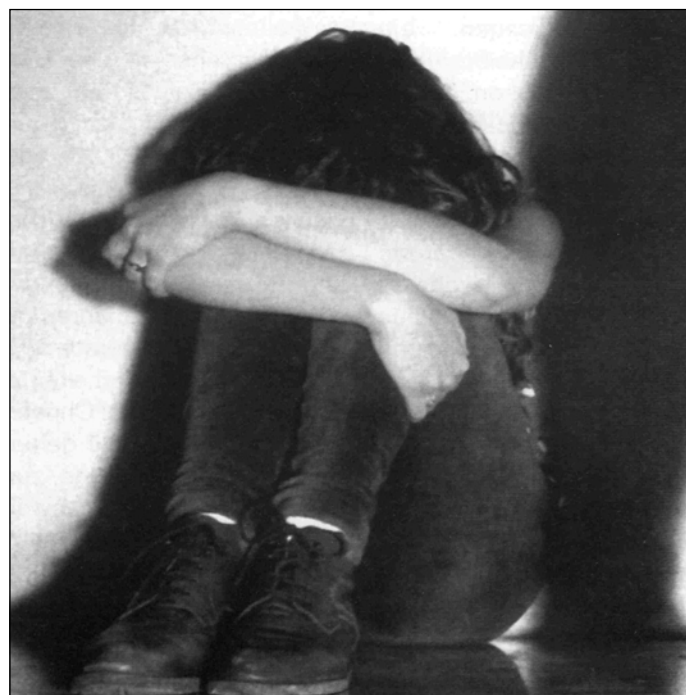
Zcela jinak mluví Vatikán. V míře, v jaké bylo zpusťování stále zřejmější, byly staré úctyhodné opevňovací valy posilovány, papež, který pozorně sledoval tyto trendy, vystoupil s protiakcenty majícími zabránit zkáze. V četných vystoupeních naléhavě zdůrazňuje např. potřebu rodiny, hodnotu a důležitost matky, rozpornost uvolněné sexuality, obranu lidské důstojnosti tím, že klade důraz na nedotknutelnost člověka i jakožto nenarozeného dítěte, a činí tak vytrvale i navzdory provokujícímu protipapežskému působení elektronických médií, která plují s proudem.

Vatikán osvědčil naprostou neohroženost a nedal se ani v nejmenším ovlivnit ani plíživou infiltrací nekřesťanského ducha dovnitř do církve. Vatikán stál jednoznačně na svém místě, a to je skutečnost, která byla ještě důrazněji posilněna pontifikátem polského papeže.

To byl pro mě podstatný poznatek, totiž že vedení katolické církve stojí neotřesitelně na své víře.

Váha klanění

Moje náklonnost ke katolické církvi rostla dále tím, co jsem začala zcela zřetelně vní-

mat, když jako »černý pasažér« jsem se účastnila mše svatě při různých katolických akcích, na které jsem byla zvána. Tady na mě vždy padlo něco, co jsem pocítovala již jako zpěvačka při velkých klasických mších od Mozarta, Schuberta až k Bachovi: sílu zde svatě uchovávaného klanění a úcty. Rostla ve mně touha po ryzí zbožnosti církevní obce, která před tváří přítomného Pána padá ve víře a úctě na kolena: Tak je třeba se klanět Bohu! Ale teprve později mi bylo jasné: To mě uchvátila skutečná přítomnost Pána v Eucharistii.

Začala jsem chápat, že je to fenomén, který skrze světlo a lásku Kristova vtělení překračuje naši přirozenost a realitu, že je to dar, který chce být přijímán a který je schopen tímto vtělením a uskutečněním prolomit přírodní zákony!

Ale naše média se nesou v tónu, jaký nedávno zazněl v otázce, kterou položila paní Ute Ranke-Heinemannová apoštolu sexu Oswaldu Kollemu: »Můžete snad uvěřit, že Maria byla pannou, když otěhotněla?«

A ve stejném tónu hovoří dokonce někteří učitelé náboženství: »Dnes, když je každý

sexuálně uvědomělý – cha cha – nikdo už nemůže věřit!«

Ale pak velmi rychle následuje: není možné věřit ani v Ježíšovo zmrtevýchvstání, a tedy ani tomu, že vzkřísil tři mrtvé opět k životu a že uzdravil slepého od narození...

Drzí osvícenci při tom nepozorují, že tím vyřadili zcela hlavní poselství evangelia: skutečnost, že Pán vykonal právě tyto věci ve své nejvyšší moci a že je vykonává i nyní znovu a znovu pro své věřící: že překračuje svými zázraky přírodní zákony.

Nadpřirozené prožíváme právě v Eucharistii. Ona znamená mystickou proměnu chleba a vína v Tělo a Krev Kristovu. A to se mi jeví nyní jako přiměřená forma pro přijetí darů milosti prokazované nám láskyplnou Boží přítomností mezi námi lidmi. Přímou mnou otřásl, že zázračná moc našeho Pána a Boha je zpřítomněna v každé mši svatě, ona síla, kterou tak naléhavě potřebujeme; protože bez ní není možno unést jen na půdě naší malé lidské vůle úkol prožít každý tvrdý všední den v dobrotě a lásce.

Eucharistie je zdroj síly

Především na zážitcích s mnoha těžce duševně postiženými lidmi mi praxe objasnila, jak málo jsme schopni zvládnout

svůj vlastní život jen svou vlastní silou. »Člověk ať je šlechtyn, ochotný pomáhat a dobrý« – takoví by chtěli být mnozí lidé, ale dlouhodobě to nejsme schopni uskutečňovat, když nás zasáhne nouze, utrpení a nemoc. Potřebujeme zdroj, který nám vždy dodává sílu. A tímto zdrojem je v křesťanství obzvláště svatě přijímání! Odtud vytéká živá voda, o které mluvil Kristus se Samaritánkou, voda, která může skutečně uhasit duševně duchovní žízeň. A to se děje tím, že ji čerpáme z této věčné Studnice. Děje se to tím, že chápeme: ani nouze, ani smrt nám nemůže uškodit, jen když zůstaneme v blízkosti našeho Vykupitele, našeho Zachránce. Být obdarován zázračnou silou lásky již zde v pozemském životě a ještě více ve věčném životě, to ve mně vždy znovu vyvolává radost, takže je pro mě velkým štěstím, že se mohu přidat ke zpěvu, že mohu zazpívat v hluboké vděčnosti při mši: »Laudamus te, adoramus te.«

Když jsem nakonec pochopila, co znamená mše svatá, zpřístupnilo mi to i jiné oblasti katolické církve, které mi byly předtím vzdálené. Například velký význam Matky Boží jako spojujícího článku mezi lidmi a Boží Trojicí. Co potřebuje naše odvahy zbavená doba více než obraz víry této Matky všech matek? Jak velice potřebná je právě pro nás, emancipací osvobozené ženy 20. století! Jaká je to ztráta, vzdát se Marie jakožto té, s níž můžeme rozmlouvat! Nemůže nám v tak četných našich nouzích zprostředkovat útěchu, orientaci a pomoc právě Mariin ochranný plášť, pohled na ni, na to, co ona snášela ve svém osudu, jak se plně odevzdala do služeb božského poslání svého dospělého Syna?

Nový přístup k ženství skrze Marii

Jsem tak velice ráda tomu, že mohu být nyní katolickou matkou a babičkou a vůbec ka-

tolickou ženou, že už se vůbec nemusím zasazovat (podle nároku ztraceného ducha doby), abych byla totéž co muž.

Katolicita obdarovává nás ženy skrze Krista plnooprávnou a plnohodnotnou lidskou důstojností. Ale ona samozřejmě respektuje stvořitelkou jedinečnost ženy, což odpovídá vědecky psychologii pohlaví.

Ano, katolicita přisuzuje ženě na exemplárním příkladu Panny Marie zvláštní a od mužů odlišný úkol: být stále o krok vpřed v oblasti sebeodevzdávající lásky a důvěryplné víry. Právě láska je v křesťanství nejvyšší božskou hodnotou. Pro ženu citu otevřenou, láskyplnou má katolická církev skrze Marii dokonce zcela zvláštní cit. V oblasti vedení a rozdělování spásy položila sice katolická církev ženám určité hranice, a to tam, kde to není přiměřené našemu nadání. Ale proč bychom neměly s Marií jako naším vzorem zanechat našeho boje o moc, který vedou s kněžímí ženy vyprovokované ideologií spolupodílení? Každý má od Boha vymezeno své zvláštní povolání, ale kněžské povolání zřejmě ženám přiděleno nebylo! Jak bychom se bouřily, kdyby do našeho povolání jakožto matek chtěl zasahovat nebo se nějakým způsobem prosazovat úřad pro mládež? A jak velké uspokojení můžeme najít v úkolech nám přiměřených, když se opřeme o postoj, jaký Maria

zaujala v dějinách spásy! Ona se vůbec netlačí dopředu, a přece se jí dostává nejvyššího postavení ve spásném dění.

Zažít pomoc Matky Boží

Jak velice se může cítit skrze Marii podpořena a zaštitěna právě dnes věřící katolička! Těžká jsou rozhodnutí, jako např. rozhodování, zda utratit dítě (počaté v nevhodných okolnostech), nebo zda přijmout bolestiplný osud matky a přivést je na svět, ale jak se ulehčí tento úkol při pohledu na velké a nesmrtelné »Fiat« a na osud Bolestné Matky! Oč spíše si pak můžeme představit z toho zorného úhlu, že Maria je schopna u našeho Boha a Krista vyprosit obzvláštní slitování pro ty z nás, které jsou bolestí ztrápené? Jak příhodné se v těchto úvahách jeví toto: důvod, proč katolická církev přisuzuje Marii mezi svatými obzvláště vysoké postavení, je ten, že její bezvýhradná poslušnost vůči Bohu, a to i při šokující zprávě anděla, byla rozhodujícím předpokladem pro narození Ježíše Krista a pro vykoupení lidského rodu skrze jeho smrt na kříži a obět jeho krve.

Toto Mariino »Ano« na počátku v Nazaretě i na konci na Golgotě bylo ostatně svobodným rozhodnutím člověka pro Boha, navzdory nejtěžšímu strádání! Toto Mariino rozhodnutí znamená současně nejvyšší uskutečnění postoje, který Bůh

předvídal u člověka, takže jí nenáleží pouze úcta, ale cokoliv menšího než být Královnou nebes by pro ni bylo nepřiměřené.

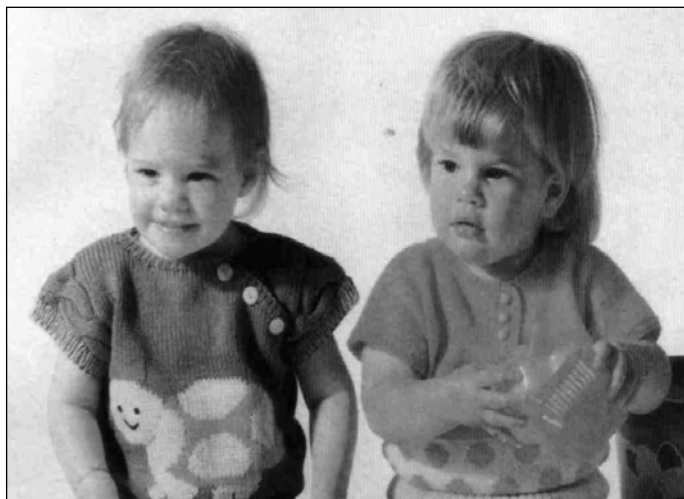
Toto dogma věřící katolickou matkou obzvláště hřeje u srdce. Obracím se na Marii obzvláště ráda (nejen, abych ji uctívala, ale abych ji prosila o přímluvu u jejího Syna), zvláště tehdy, když přijdou malé mateřské nebo babičkovské starosti: s prosbou, aby přešla horečka, aby ouško už nebolelo, aby se rána zahojila. Přijímám totiž v plné svobodě křesťana, že naše svatá Matka má zvláštní plné moci, zcela ve smyslu velké Markétiny prosby v Goethově faustovském dramatu: »Ach, ty bolestiplná, nakloň milostivě svou tvář k mé nouzi!«

Jednou otrěsená zprávou, že mladá, nám blízko stojící vdova, kterou nutně potřebovaly čtyři dosud malé děti, onemocněla na rakovinu plic, shromáždila jsem všechny své malé vnoučky a zavedla do kostela před oltář Panny Marie, aby tu složily ručičky a modlily se za záchranu života této matky, přirozeně i s nezbytným dodatkem: »Ale ne má, nýbrž tvá vůle se staň, Pane!« – Vdova přežila operaci a je po několika letech zdravá a bez metastáz.

Jistěže šlo o lékařské umění, ale proč ne také o přímluvu a účinnou pomoc Matky všech matek u jejího božského, na zázraky mocného Syna? Každopádně jsem zažila celou řadu přímých zázraků a pravých vyslyšení především od té doby, co jsem se ve své praxi začala každý večer modlit za jednoho každého ze svých pacientů. Jakou to působí radost, když zjistíte, že víra může skutečně hory přenášet a že náš Pán je skutečně všemohoucí Pán nad životem i smrtí.

*Z Der Fels 8-9/2001
přeložil -lš-*

*(Další část tohoto vyznání
přineseme v říjnu).*

Ctnost takřka zapomenutá

O čistotě a následcích její ztráty

Ve společnosti, která se pokouší propůjčit homosexualitě státem schválené uznání a která zařazuje prostituci mezi státem uznávané poskytování služeb, stala se ctnost čistoty neznámým pojmem. Co se rozumí pod pojmem ctnosti čistoty a co ona znamená, neví už přesně ani mnoho křesťanů. Kdybychom se jich přímo zeptali, snad by si ještě vzpomněli na dříve naučenou definici nečistoty a jejich odpověď by zněla: Nečistota spočívá ve zneužití pohlavních sil. Co se rozumí pod »zneužitím pohlavní síly«, dočte se ve zpovědním zrcadle. Co však znamená čistota, to je něco podstatně většího než »spořádané použití pohlavní síly«.

Svatý František Saleský uvádí ve své knize *Filothea*: »Jak poznamenávají Jeroným a Chryzostom, sv. Pavel chápe čistotu jako svatost. Ne, nikdo neuvidí Boha, kdo není čistý, nikdo nebude přebývat v jeho svatém stanu, kdo není čistého srdce (Ž 15,1; 24,4). Spasitel sám říká: *Venku zůstanou psi a smilníci.* (Zj 22,15) Naopak: *Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.* (Mt 5,8) ⁽¹⁾

Ve 12. kapitole knížky *Filothea* popisuje sv. František Saleský svou vlastní představu o čistotě: »Čistota je lilie mezi ctnostmi. Činí člověka takřka rovného andělům. Vše je krásné, jen je-li to čisté; čistotou člověka je neposkvrněnost. Nevinnost se nazývá počestností a její vlastnictví ctí. Nazývá se také neporušeností a její protiklad zkažeností. Krátce řečeno, ona jediná má tu čest být krásnou a bělostně zářící ctností duše i těla.« ⁽²⁾

Ona je tedy »ctností duše i těla«.

Ale co znamená být ctností? Anebo, co je to ctnost?

»Ctnost, to je to nejvyšší, čeho je člověk schopen, ona

je naplněním bytostných lidských možností.« Tak popisuje *ctnost* zvláště na sv. Tomáše orientovaný nezapomenutelný filosof Josef Pieper ⁽³⁾. Jeho knihy o ctnostech, jednak čtyřech kardinálních ctnostech: moudrosti, spravedlnosti, statečnosti, umírněnosti, a pak o dalších křesťanských ctnostech: víře, naději a lásce patří k zvláště drahocenným knihám křesťanské literatury. Ve své »Malé příručce« o ctnostech lidského srdce popisuje Pieper nevinnost jako ctnost, která je nezbytná pro »nasyčení ducha pravdou« a stejně tak nezbytná je »pro nejvlastnější smyslovou radost ze smyslové krásy.« ⁽⁴⁾

I zde je zřejmé, jak velice se ctnost čistoty týká celého člověka, jeho ducha, duše i těla.

Jako žádná jiná ctnost poukazuje na nadpřirozenou krásu zmrtnýchvstalého těla, která je nám přislíbena.

Z tohoto zřetele získává hřích nečistoty dimenzi oškřivenosti a ohavnosti, jak ji v souvislosti s hříchem smilstva varovně popisuje sám Kristus (srov. Mat 5,29nn), Pavel to lidem důrazně opakuje a mnoho světců vybízí takto zbloudilé k obrácení.

Velmi drasticky píše Ludvík de Ponte ve svých »Úvahách«: »Nečistota zbavuje duchovního člověka jeho důstojnosti. Svobodný člověk, který své smyslné pudy neovládá duchem, klesá na úroveň zvířat. V nepřírodných hříších nečistoty klesá však člověk pod úroveň zvířat, protože nerozumní tvorové se ve svém pudovém životě řídí nutností podle Božích zákonů. Jak mnoho zločinů pramení z těchto velmi rozšířených a strašných hříchů! Neřest nečistoty hledá kolem sebe jako mor. Narušuje jedince, který se jí oddá, a proniká do toho, kdo se před ní nemá na pozoru. Dochází to tak daleko, že probouzí přímo for-

mální organický hlad po hříchu. Odolnost vůle je podlomena. Ubohý člověk je nakonec zcela vyšinitý. Žádný hřích nečiní z člověka takového velkého otroka bez vůle jako hřích nečistoty. Podkopává jeho duchovní život a strhuje ho nakonec zcela do propasti.« ⁽⁵⁾

»Čistota má svůj původ v srdci, ale jejím sídlem je tělo,« píše sv. František Saleský a pokračuje: »Proto ji můžeme ztratit jak skrze smysly těla, tak skrze myšlenky a žádostivost srdce.« ⁽⁶⁾

Dává nám proto radu: »Nestýkej se s necudnými lidmi, zvláště jsou-li nestoudní, jak se často stává. Když kozel olizuje mandlovník, jsou pak jeho plody hořké. Proto nemohou tyto páchnoucí bytosti se svým zkaženým srdcem rozmlouvat s lidmi stejného či jiného pohlaví, aniž by nějakým způsobem zranili jejich čistotu. Podobně jako bazilišek mají jed v pohledu i v dechu.« ⁽⁷⁾

Obava ze ztráty oslaveného zmrtnýchvstalého těla činí mírného sv. Františka takřka prudkým, přinejmenším však neúprosně přísným.

Proti tomu ani »suchý« filosofický popis nestoudnosti a smyslnosti u Piepera neříká co do obsahu nic jiného. »Kázeň je nezištná sebeobrana. Nekázeň je sebenarušení skrze sobecké ničení sil zaměřených na sebeobranu.« ⁽⁸⁾ Vztaženo na nečistotu to znamená:

»Nečistota zvláštním způsobem ničí u člověka vědomí sebe sama a ovládání sebe sama. Nečistá ztracenost a sebezprodání duše smyslnému světu maří původní mravní sílu osobnosti: mlčky přijímat volání skutečnosti a z tohoto v sobě soustředěného mlčení činit rozhodnutí o konkrétním konání v konkrétní situaci.« ⁽⁹⁾

Závěr z toho, co zde bylo řečeno a popsáno, tedy zní, že tam, kde ctnost čistoty a nevinnosti upadla v zapomenutí, je osobnost neschopná v mravní oblasti správných rozhodnutí

o tom, co je pro člověka dobré a smysluplné.

Podle slov sv. Tomáše »prvorozenou dcerou nečistoty je slepota ducha« ⁽¹⁰⁾.

Nedivme se proto, že naše společnost dokonce chová k homosexualitě a k prostituci sympatie, jako by byly pro blaženost člověka a naplnění smyslu jeho života přinejmenším stejně významné jako tradiční hodnoty, které jsou spojeny s životním společenstvím v manželství a rodině.

Je třeba pomoci zapomenuté ctnosti čistoty k obrození.

Der Fels 7/2001

Poznámky:

- 1) František Saleský (1567-1622): Úvod do zbožného života (*Filothea*), Krystal Olomouc 1947, str. 154.
- 2) Tamt., str. 150.
- 3) Josef Pieper (1904-1998): *Kleines Lesebuch von den Tugenden des menschlichen Herzens*, Schwabenverlag Ostfildern bei Stuttgart 1988, str. 8.
- 4) Josef Pieper; *Kleines Lesebuch*, str. 40.
- 5) P. Ludwig de Ponte SJ (1554-1624): *Betrachtungen*, Steyler Verlagsbuchhandlung, svazek I. a II., 1954, str. 558 n.
- 6) *Filothea*, str. 154.
- 7) *Filothea*, str. 156.
- 8) Josef Pieper; *Kleines Lesebuch*, str. 29.
- 9) Josef Pieper; *Kleines Lesebuch*, str. 39.
- 10) Tamtéž.

Petr Goursat, zakladatel komunity Emmanuel

BŮH MĚ UBOHÉHO POSTAVIL DO ČELA

Viděla jsem ho před mnoha roky v Paray-le-Monial a netušila jsem, že muž, který tak skromně a nenápadně sedí na pódiu, je duchovním otcem mnoha evangelizačních aktivit, spoluzakladatelem a vedoucím komunity Emmanuel. V knize, kterou mám před sebou a která dovoluje nahlédnout do jeho života, jsem napočítala 11 aktivit, za které je odpovědný. Při jeho zádušní mši v roce 1991, kterou celebroid kardinál Lustiger za asistence 40 kněží, byl kostel Nejsvětější Trojice přeplněn.

Kdo byl tento muž, více než jiní prostý a pokorný, plný humoru a hluboké lásky pro své bližní?

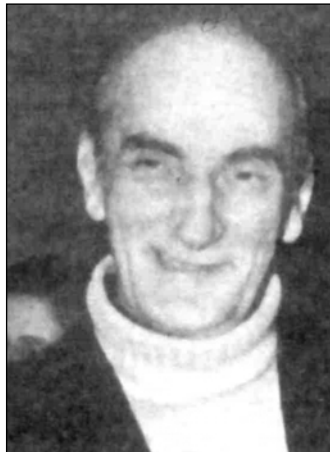
Petr Goursat se narodil 1914 v Paříži. Události, které mu utkvěly v paměti z dětství, jsou rozchod jeho rodičů a smrt jeho milovaného mladšího bratra. »To bylo pro mě, jako by mě rozpůlili,« říká ještě 60 let po jeho smrti. Po skončení školní docházky navštěvuje Ecol du Louvre (škola v Louvru) a chtěl být kurátorem muzea pro antické umění. Jeho zájem o víru byl povrchní. Chtěl být spíše brilantním intelektuálem, začal se zajímat o sekty.

Ale jednoho dne měl zážitek, když ležel v sanatoriu s tuberkulózou. »Náhle jsem pocítil s neuvěřitelnou intenzitou přítomnost svého bratra. Bylo to, jako by mi říkal: »Ty teď na mě málo myslíš, jsi příliš posedlý svou pýchou.« Ocitl jsem se na kolenou u postele a byl jsem zcela proměněný... Vložil se do mého života, aby mě obrátil... Jeden kněz v sanatoriu mi pomohl kousek po kousku objevit katolickou církev.«

Jeho obrácení bylo radikální. Objevil význam sdělovacích prostředků, převzal francouzské vydávání jednoho filmového časopisu a jedno knihupectví,

aby začal evangelizační práci. Současně založil malou skupinu, která čte Písmo svaté.

Červen 1944. Petr zastavil na ulici německého důstojníka, který špatně nakládal s jednou

ženou. Ten mu vyhrožuje pistolí a chce ho zatknout. Petr uteče do svého domu, důstojník je mu v patách. Petr si je jist, že byl dopaden. Tu uslyší hlas: »Neboj se, jsi zachráněn.« Toto poselství bylo tak jasné, že vylučovalo každou pochybnost. Pro něho to bylo jasné: Byla to Matka Boží. A skutečně nebyl nalezen.

Setkání s kardinálem Suhardem bylo dalším mezníkem v jeho životě. Ten pochopil, že pro církve nastala doba hájit dobyté území až do konce a pak propukne nová evangelizace. Pod vedením Suhardovým poznal Petr, že není povolán ke kněžskému stavu, nýbrž že má

žít ve světě jako laik, aby zde vyznával víru. Složí před kardinálem slib čistoty a napíše jedné přítelkyni: »... jsem z toho velice šťastný. Všechno bylo prosté a pokojné.«

S jeho zdravím je to však špatné. Tuberkulóza opět propukne. Několikrát nad ním lékaři zlámali hůl a Petr přijal pomazání nemocných. Stále znovu musí do sanatoria. Když to zdravotní stav opět dovolí, obrátí se znovu k filmu, aby zde působil jako misionář. Pracuje pro »Cercle du Cinéma français«, který organizuje festivaly. Je to prostředí vůči církvi zcela cizí, dokonce nepřátelské.

R. 1970 Petr tuto činnost opouští. V důsledku stoupající nevěry cítí stále více svoje místo v adoraci před Nejsvětější svátostí. Byl to snad konec jeho apoštolského působení? Selhal snad? Nyní, když již víme, jak jeho příběh pokračoval dále, vidíme v době jeho intenzivní modlitby, která nyní následovala, jeho přípravu na setkání s obnovným hnutím.

Při jednom svém návratu pozná Martinu Lafittovou (nyní Martinu Cattaovou), studentku medicíny. Ta vede jakýsi druh školy modlitby pro tučt osob a on začne spolupracovat. Koupí si obytnou loď, aby zde mohl přijímat mládež, a zřídí zde centrum pro drogově závislé...

Pak přijde únor 1972. Od té doby ho povede přímo za ruku Duch svatý. Jednou v sobotu spolu se čtyřiceti účastníky, když se intenzivně modlí za vylití Ducha svatého, změní se zásadně život Marty i Petra. Martina později říká: »Až dosud jsem všechno měla v rukou a řídila, ale nyní mě Pán prosil, abych mu přenechala řízení lodí, vesla i záchranné čluny... Bůh vzal můj život do svých rukou.« Podobně se dařilo i Petrovi. Od té doby se denně scházejí, modlí se a chválí Boha a chtějí to, co prožili, zpřístupnit co největšímu počtu. Vytvoří se skupina. Připojují se stále noví: Na této skupině je nápadná bratrská láska a radost. To je počátek hnutí obnovy.

»Byli jsme úplně obnoveni a osvobozeni. Žili jsme v radosti. Ustavičně jsme se smáli,« vypravuje Petr později. Tento duchovní rozlet se projevuje charismaty, o která se skupiny intenzivně modlí. Od nejjednodušších až po velmi vzácná. Ale úkolem a cílem pro Petra je: ponořit se v klanění a lásce do Ježíše, aby tato láska vyzářovala navenek.

V prosinci r. 1972 je již skupina příliš velká a musí se rozdělit. Aby se uchovala jednota a společný duch, hledají jméno: »Emmanuel« je vnuknuto většímu počtu členů na různých místech! Není tedy žádných pochyb.

O Velikonocích 1973 již dvě skupiny čítají 500 členů. A tak hnutí dále roste. Nyní potřebuje vedoucího, který by všechno koordinoval. Všem se zdá jasné, že Petr je jediným možným mužem. Ten nejdříve odmítá, je jako utlačován svou slabostí. Vzhledem k velkému rozčarování, které jeho postoj vyvolá, nakonec přece jen přijímá. Marta Robinová jej povzbuzuje a Petr obdrží vnitřní sílu.

Jeden kněz popisuje svůj tehdejší dojem z Petra: »Vyzá-

*Prosím tě, ano,
prosím tě, svatá Panno,
abych mohl přijmout Ježíše
od toho Ducha,
skrže kterého se narodil.
Ať má duše přijme Ježíše
skrže onoho Ducha,
skrže kterého jsi ty
počala stejného Ježíše.
Kéž mohu milovat Ježíše
v onom Duchu,
v němž ty ses mu klaněla
jako Synu.*

Sv. Ildefons

řovala z něho velká radost... V jeho pohledu bylo něco z duchovního dětství, které šeptá „Abba“ a odevzdává se do jeho rukou se srdcem chudáka. On, který měl takovou lidskou velikost...

Jeho tajemství bylo ve zcela prostém osobním povolání: Opravit „Pánův dům“.

Petr Goursat téměř nikdy nemluvil o sobě. Dotázán na charismata, odpověděl jen, že obdržel charisma rozlišování, které je tak nutně svázáno s vedením. »Cítím, že bych nemohl vykonat mnoho. A tak Pán mi řekl: „Potřebuješ si jen vybrat lidi. Oni se o všechno postarají.“

Díky své pokoře mohl beze všeho stáhnout zpět rozhodnutí učiněná příliš rychle. Tak se stalo, že někdo, jehož nápad Petr nejdříve odmítl, druhý den uslyšel od Petra: »Můj malý bratře, tvůj nápad je velmi dobrý, uděláme to přesně tak.« Petr se právě tu noc za to modlil.

Kolem Petra se shromažďovalo stále více bratří a sester, kteří chtěli svůj život zvláštním způsobem zasvětit Bohu. Některým, kteří pomýšleli na kněžství, Petr navrhl, aby žili ve skupině pospolu. Mezi nimi je také Hervé Marie Catta (který se později oženil s Martinou Lafittovou). Jediné pravidlo, která jim Petr dává, je, aby se navzájem nekritizovali. Na tomto pravidlu trvá i později ve velkém společenství Emmanuel, jehož srdcem je toto bratrstvo.

Roku 1975 dostane Petr vnučnutí putovat do Paray-le-Monial, kde Ježíš ukázal svou lásku Markétě Marii Alacoque. 700 lidí putuje tehdy s ním. Toto první setkání má podobný charakter jako další každoroční, kterých se účastní tisíce poutníků z celého světa: ranní chvály, přednáška, eucharistická slavnost, výměna zkušeností ve skupinách, adorace, zpověď, večerní modlitba a večerní program se svědectvími. Tisíce obrácení, vnitřní uzdravení a

zážitky velké radosti, to jsou plody těchto setkání.

Petr, hybná síla, musí již v prvním roce mnoho zařizovat z lůžka, jeho zdraví opět vysazuje. Novou sílu nabírá v dlouhých hodinách adorace. Paray-le-Monial se stane, jak řekla Marta Robinová, »srdcem« společenství. Papež Jan Pavel II. poděkoval při jedné návštěvě v Paray-le-Monial Petru Goursatovi, že založil společenství Emmanuel.

Společenství vytváří na různých místech Paříže evangelizační skupiny. Jedna z nich pracuje v hausbótu na Sieně speciálně pro mládež ohroženou drogami.

Roku 1979 zakládá Petr dělnickou univerzitu. Otevře tři domy pro setkání a obnovy v Paříži a okolí. Jedno centrum vznikne v Římě, jedno v Lurdech. S Lurdami a s Matkou Boží poutalo Petra po celý život něco zvláštního. V Lurdech je také uzdraven z tuberkulózy.

Kanonické uznání statutu společenství se uskutečnilo poprvé v roce 1982. V roce 1992 Svätý stolec oficiálně uznává společenství. Začlenění do církve se tak stává skutečností. Pro Petra Goursata byla poslušnost vůči církvi vždy důležitá.

Jako požár šíří se společenství nejdříve na mnoha místech

Francie, později v mnoha zemích Evropy a jiných kontinentů. 1990 mělo 4000 členů ve společenství a 1000 v bratrství. Laici společenství se angažují v třetím světě.

Petr se vždy staral o druhé lidi. Především mu leželo na srdci, aby se ten, s kým rozmlouvá, cítil dobře. Nikomu nedal najevo, že ho ruší. Když byl již často upoután na lůžko, přijímal dále ty, kteří hledali radu, lidi nejrůznějšího stáří a původu. Zdravé porozumění pro člověka podbarvené humorem učinily z něho omilostněného rádce především pro manželské páry. Jeho duchovní rady byly často obdivuhodně výstižné, jako by uměl číst v srdcích. Jeho slova vyjasňovala situaci, probouzela pokoru a lásku.

Když slyšel chválu na společenství nebo na jeho vedení, snažil se s úsměvem říct: »V nevidíte, že Bůh postavil do čela ubohého sluhu, aby každý viděl, že je to On, který zde všechno dělá. Vypadá to tak, jako bych to řídil já, ale já jsem jen připoután k sedadlu, někdo jiný drží volant, jede se stále rychleji a já se musím správně nahnout v zatáčce.«

Často přiváděl své posluchače k smíchu, i když nebyl vůbec žádným řečníkem. Měl vadu řeči a obtíže při vyjadřování.

Lehce se zajíkal. Jeho výklady při týdenních rekolekcích byly humorné historky a akrobatické kousky v nikoliv správné řeči a málokdy trvaly déle než 20 minut.

Nejčastěji se posluchači smáli od začátku až do konce, ale byli uchvázeni. Odehrávalo se v nich něco hlubokého. To bylo přijato tím lehčeji, že to nebylo předneseno příliš vážně a důstojně. Tak měl Petr dar odzbrojovat lidi, zpřetrhat jejich vnitřní pouta. V nebi se mají jistě čemu smát od té doby, co tam přijali Petra.

V posledních letech působil dojmem průhledného, složeného jen z kostí. Po srdečním infarktu v roce 1985 se vzdal vedení společnosti. Posledních šest let života pro něho znamenalo narůstající chudobu. I když jeho duch až do konce zůstal čilý, on sám byl stále více odkázán na pomoc druhých, a to i v těch nejprostších věcech. Zpočátku to nepřijímal bez boje, ale pak s pokorou a odevzdaností, se stále větším mírem.

Nakonec dostal povolení přechovávat ve svém pokoji na hausbótu Nejsvětější svátost. Celé dny a noci tráví v modlitbě a adoraci a říká: »Duch svatý mi odňal všechnu tíži a řekl mi: „Ty už se potřebuješ jen modlit.“ To je krásné.«

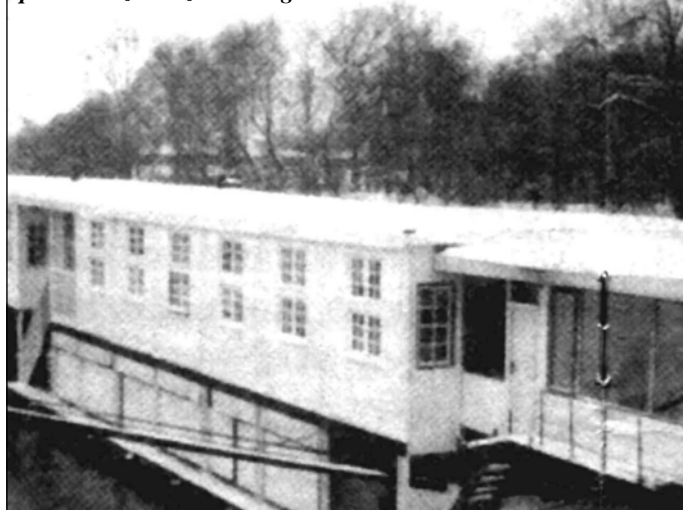
Zcela diskrétně, aby nikoho nerušil, umírá 25. března 1991. Po přijetí Eucharistie v předvečer své smrti prosil, aby jej všichni nechali o samotě.

Protože přikládal takovou cenu tomu, aby říkal pravdu humorným způsobem, chtěla bych zakončit slovem, které je pro mne tak důležité:

»Místo abys věřil svým pochybnostem a pochyboval o víře, pochybuj raději o svých pochybnostech a věř víře.«

Pramen: »Le Feu et l'Espérance«, Bernarda Peyrou a Hervé-Marie Catta. Nakladatelství Emmanuel, Paříž 1994.

Společenství vytvářejí na různých místech Paříže evangelizační skupiny. Jedna z nich pracuje v hausbótu na Sieně speciálně pro mládež ohroženou drogami...

Šířící se fenomén pedofilie

Zdá se, že člověk překročil všechny hranice, pokud jde o úctu k vlastnímu lidství

V přírodě existuje zákon, který respektuje veškerá zvíř, nikoliv však člověk. Jedná se o »efekt mládat«. Mládata savců mají sladké vzezření, půvabné pohyby a nemotornou chůzi, které vyvolávají něžnost, znamení, že nejsou nebezpečná, která vedou živočichy stejného druhu, aby neubližovali mládatům svého druhu a často ani jiným mládatům. Stává se však naopak, že u lidského rodu právě dar sladkosti, krásy a nevinnosti přitahuje zvrácenou pozornost některých jedinců proti všem přirozeným zákonům směřujícím k zachování druhu, proti veškerému smyslu lidské důstojnosti.

Je to snad demonstrace pravdy o dědičném hříchu? Jsme opravdu tak hluboce zraněni? To je myšlenka, nad kterou je třeba se zamyslet, abychom nabyli konečného přesvědčení, že jediné láska Kristova nás může spasit. Černá kronika je dnes ještě více než včera svědectvím o porážce člověka, nezřízeného, pyšného, sobeckého, tedy hedonisty bez morálních zábran

Osvícenci, kteří již dvě století bojují proti »pověře« a křesťanské morálce, kterou pokládají za utlačování jedince, stali se učni čarodějí, kteří pustili z řetězu individualismus. Vydráždění práv jednotlivce (nikoliv lidských práv) a honba za rozkoší už neodpovídají ani »civilní morálce«, ke které tak zbožně vzhlíželi laičtí myslitelé, nýbrž jsou výrazem nezodpovědného egoismu, hledání vlastního uspokojení na cizí účet.

I samotná černá kronika, která se až příliš pachtí za podrobnostmi a senzací, se příliš zabývá postavou zvráceného obtěžovatele, jeho psychologii a hledá polehčující okolnosti nebo odsouzení zvrácenosti, ale ztrácí při tom ze zřetele devastující efekt, který vyvolává pohlavní zneužití u samotných obětí a poznamenává je navždy v jejich vztazích k druhým lidem.

Je známo, že skutky násilí v dětství spolu s dalšími jako špatné zacházení, zneužívání a psychologické násilí existovaly vždy, ale méně se o nich mluvilo. Bylo to pokrytectví nebo strach ze sociálního odsouzení? Můžeme říci, že kdysi společenská kontrola měla alespoň funkci brzd, ale dnes odvaha o všem mluvit rozmnožuje a rozšiřuje ústí tunelu hrůzy. Jistě, mluví se o tom mnoho jak v novinách, tak v jiných médiích a je příznačné, že internet je protká zvláštními sítěmi dětské pornografie. Položme si nyní otázku, zda se o tom nemluví v příliš senzačním tónu podle vzoru: »Hod' obludu a dítě na první stránku.« Položme si otázku, zda emfaze a opakování zpráv nemohou být výzvou pro zvrácené, lidi bez skrupulí, amoralní, aby hledali »nové senzacce«. Výzva »vyzkoušet« si, jak to chutná, a vykašlat se přitom na

oběti, ať už souhlasí, nebo jsou donuceny.

Ostatně, jestliže současná morálka tvrdí, že je všechno dovoleno, že »svobodný« jedinec si může všechno dovolit a že sféra sexuální rozkoše je čistě osobní věcí každého, proč si odříct tu či onu »zkušenost«? Když byly překonány některé zastaralé pojmy jako hřích, neřest, ďábel, zavržení atd., dospěli jsme k určitému druhu nadvlády sexu nad svědomím (a také nad lidskou důstojností). Dnes společnost prohlašuje veřejnou exhibicí, filmem a knihami, že homosexuální zkušenost je analogická jako heterosexuální. Toto tvrzení se setkává u dnešních preadolescentů, kteří jsou sexuálně předčasně rozvinuti a dráždění mnoha stimuly, a při tom jsou citově daleko labilnější, se zájmem, který mnohé z nich svede k scestným a předčasným, ale často i definitivním volbám.

Na otázky, které si ve svém článku klade Domenico Volpi, odpovídá nám velmi výstižně svatý Pavel ve svém listě k Římanům (1, 18-32). Přečtete si pozorně tento úryvek, jehož druhá část (v. 26-32), ačkoli je tak výmluvná, je ve čteních, která můžeme slyšet v 28. týdnu v mezidobí, z neznámých důvodů vynechána.

Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří svou nepravostí potlačují pravdu. Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jim přístupné, Bůh jim to přece odhalil. Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu. Poznali Boha, ale nevdali mu čest jako Bohu, ani mu nebyli vděční, nýbrž jejich myšlení je zavedlo do marnosti a jejich scestná mysl se ocitla ve tmě. Tvrdí, že jsou moudří, ale upadli v bláznovství: zaměnili slávu nepomíjitelného Boha za zobrazení podoby pomíjitelného člověka, ano i ptáků a čtvernožců a plazů.

Proto je Bůh nechal na pospas nečistým vášním jejich srdcí, takže zneuctívají svá vlastní těla; vyměnili Boží pravdu za lež a klanějí se a slouží tvorstvu místo Stvořiteli - on budiž veleben na věky! Amen. Proto je Bůh vydal v moc hanebných vášní. Jejich ženy zaměnily přirozený styk za nepřirozený a stejně i muži zanechali přirozeného styku s ženami a vzplanuli žádostí jeden k druhému, muži s muži provádějí hanebnosti, a tak sami na sobě dostávají zaslouženou odplatu za svou scestnost. Protože si nedovedli vážít pravého poznání Boha, dal je Bůh na pospas jejich zvrácené mysli, aby dělali, co se nesluší. Jsou plni nepravosti, podlosti, lakoty, špatnosti, jsou samá závist, vražda, svár, lest, zlomyslnost, jsou donašeči, pomlouváči, Bohu odporní, zpupní, nadutí, chlubití. Vymýšlejí zlé věci, neposlouchají rodiče, nemají rozum, nedovedou se s nikým snést, neznají lásku ani slitování. Vědí o spravedlivém rozhodnutí Božím, že ti, kteří tak jednájí, jsou hodni smrti; a přece nejenže sami tak jednájí, ale také jiným takové jednání schvalují.

Pedofilové loví právě v těchto vodách nejistoty a nezralosti, v citové opuštěnosti a dvojakých tužbách. A tak černá kronika vynáší denně na rampu pozornosti jevy, které pro nás představují hluboké znepokojení a obavy o samotné kulturní základy společnosti.

Po nacistických táborech a sovětských gulazích, po pokusech doktora Mengeleho na živých lidských bytostech, po urážkách lidství konaných »ve vyšším zájmu« a trpěných státem ve jménu vědeckého výzkumu jako genetické manipulace se zdá, že člověk odboural poslední hranice úcty k vlastnímu lidství spolu se smyslem pro zachování vlastního druhu, který je jinak vlastní každému živočichu. Odhalil, že v tajemství zla existuje něco, co překračuje samotnou přirozenost. A tak společnost žije v nesčetných protikladech: nedostává se přiměřené podpory rodinám, které jsou v nesnázích, děti se odnímají rodičům, i když by postačilo posílit ekonomickou strukturu samotné rodiny, odmítá se uznat roli katolických škol a sdružení.

Mezinárodní konvence o Právech dítěte, která má hodnotu zákona, říká, že »dítě pro svou fyzickou a intelektuální nezralost potřebuje právní ochranu před narozením i po narození«, ale tomu zcela odporují zákony o potratech, sexuální otroctví dětí, prodávání dětí do ilegální adopce, obchod s lidskými orgány, sexuální turismus či manipulace s embryi.

Jádro problému se jeví takto: Na dítě se nahlíží jako na předmět, nikoliv jako na subjekt. Předmět můžeme »mít« a opatřit si buďto heterologickým oplodněním, dočasným získáním těla, nebo citovým vydíráním.

Nejsou tedy vinni pouze pedofilové, ale všichni, kteří nepovažují dítě za osobu, která má nejen povinnost stát se dospělou a užitečnou pro společnost, ale také právo být sebou samým se svými sny a svou nevinností.

L'Osservatore Romano
28.-29. 5. 2001

Život svatého Františka (18)

DALŠÍ APOŠTOLSKÉ PUTOVÁNÍ

VELKÝ ODPUSTEK

Bylo léto 1224. František byl již poznamenán těžkou nemocí. Naposledy chtěl vystoupit na Monte la Verna. Pěšky už to možné nebylo. Potřeboval k tomu osla. Bratři mu zvíře obstarali od jednoho zbožného muže, který byl ochoten je zapůjčit. On sám osla vedl.

Na úpatí hory ten den nemilosrdně páliло slunce, skály byly rozpálené a rostliny uvadaly. Bezvůdně visely ze skalních rozpuklin. I listy na stromech visely ospale srolované na svých stopkách.

Majitel osla se pojednou zastavil, obrátil se na světce a zanařikal: »Otče, měj se mnou slitování. Jestli se nenapíji, udusím se žízni a musím zemřít.«

František ve svém soucitu se všemi trpícími se začal ihned na oslu modlit a zvedl své ruce k nebi. Nepřestal se modlit, dokud se necítil vyslyšen. Pak se obrátil k chudákovi a řekl: »Pospěš si, mezi skalami najdeš pramen, kterému dal Ježíš vytrysknout, abys uhasil svou žízeň.«

Tato událost je obrazem něčeho většího. Pramen, který z Kristova slitování vytryskl ze skály, není nic jiného než světovo slovo. Tímto slovem uhasí žízeň mnoho duší, které jsou vyprahlé hříchy nebo oloupeny o vláhu nedostatečnou péčí svých pastýřů.

Jistě i tehdy se všude kázalo. František nebyl jediným kazatelem té doby. Ale způsob kázání byl tehdy učený, tak abstraktní, že prostí lidé tomu nerozuměli a slova nemohla zasáhnout jejich srdce.

František znal slabinu tehdejších kázání. A tak jak se řídil v celém svém životě evangeliem, dělal to tak i ve svých kázáních. Šroubovanou školní moudrost nahradil naopak prostotou řeči. S oblibou používal přírovnání a příklady z přírody a z každodenního života. Ty mnohem snáze utkvěly v paměti posluchačů. Dával přednost poukazům na mravní chování lidí a představoval jim ty pravdy víry, které spásným způsobem působily na vůli a lidmi vnitřně otráslasly.

Jeho kazatelské umění se nejevilo tak nové proto, že si osvojil novou techniku kázání, nýbrž proto, že vůbec žádnou techniku nepožíval. Jeho slovo přijímalo své teplo z žáru jeho srdce. Pro posluchače měl tento žár v sobě něco strhujícího.

Tak je možno pochopit to, co se jednou stalo v Ascoli. Třicet lidí, kleriků i laiků

opustilo ihned svět, aby následovali Františka na cestě pokání.

Jacopo di Vitry, biskup ze S. Giovanni d'Acari, musel přihlížet, jak jeho kněží a klerici na světovo slovo vstupují do františkánského řádu.

A co je třeba ocenit ještě více, kamkoliv František přišel, byli lidé jeho naučením strženi.

Ale jeho slova neplatila jen ovečkám, které žijí spokojeně ve svém stádě. Pronikal i k zbloudilým ovcím, především do srdcí těch, kteří pro své viny ztratili svědomí. Tak obrátil František v Montecasale tři loupežné vrahy. Ve městě Todi tradice vypráví, že jedna žena chtěla utratit své dítě, plod hříšných vztahů. Ale František ji do toho odvrátil a zabránil smrti dítěte.

Podobné věci se děly všude, kamkoliv František přišel.

* * *

Bylo to v roce 1213. Jaro zase slavilo svůj příchod do kraje.

Spolu s bratrem Lvem překročil František hranice Umbrie a odebral se do Romagnie. Tam vystoupil k hradu pánů z Montefeltro.

Právě tam měli velkou slavnost. Markrabata, hrabata a rytíři se tu sešli ve velkém počtu. Minesengři a muzikanti přišli, aby ozdobili tuto slavnost a potěšili hosty zvukem mandolín a milostnými písněmi. Při tom šly krásné písně z Provence z úst do úst a střídaly se s jinými v místní lidové řeči.

Ve vzpomínkách na sny svého mládí byl František opět uchvácen touto dvorní atmosférou. Řekl bratru Lvovi: »Pojďme na tu slavnost! S Boží pomocí z toho jistě budeme mít duchovní užitek.«

Překročili padací most a vstoupili na široký hradní dvůr. Byla tam právě shromážděna celá slavnostní společnost. Mezi barvami hedvábí a brokátu působily kutny obou bratří zvláštním vzhledem.

To spolu s jejich překvapivým vstupem vyvolalo u krásných dvorních dam a vznešených pánů nejdříve posměšky a výsměch.

Byla tu z počátku tichá naděje, že s těmito dvěma žebravými mnichy zažijí nějakou legraci. Proto nechali Františka vystoupit na malou zídku a dovolili mu, aby podle svého přání pronesl krátkou řeč. Mlčky mu naslouchali.

Světce začal nejdříve tím, že navázal na refrén jedné známé písně:

»Šťěstí, které mě čeká, je tak velké, že každý trest si mi stává rozkoší.«

Čím více tato slova uchvacovala srdce řečníka, tím více padala jeho slova jako drahokamy mezi jeho posluchače. Zdálo se jim, jako by k nim nepromlouval člověk, ale anděl. Na místo uštěpačné zvědavosti nastoupil opravdový zájem. Za ním se skrýval u mnohých stud, lítost a ošklivost nad hříchy.

Mezi posluchači se nacházel jistý Orlando, hrabě z Chiusi nel Casentino, a chtěl s Františkem promluvit o stavu své duše. Ale právě v tom okamžiku se mu František nemohl věnovat, aby neuctivostí neurazil jiného hosta.

Když se však hrabě zvedl od stolu pána z Montefeltro, hned mu byl František k dispozici. Mluvili spolu dlouze o mnoha otázkách. Když se spolu loučili, řekl mu Orlando:

»Otče, v Toskánsku mám jednu zcela osamělou horu jménem La Verna. Ta je velmi vhodná pro někoho, kdo chce konat pokání. Je-li ti to vhod, daruji tuto horu tobě a tvým bratřím ke spáse mé duše.«

František byl těmi slovy úplně ohromen. Tušil snad už něco o velkém znamení, kterého se mu mělo dostat na vrcholu této hory?

»Pane Orlando, až budete opět doma, pošlu vám své dva bratry. Jestliže se jim bude toto místo jevit jako vhodné pro duchovní soustředění, rád přijmu vaši velkodušnou nabídku.«

(Pokračování příště)

Život Kristův (42)

XLII. Stal se nám podobným ve všem kromě hříchu

1) Ježíš Kristus je pravý člověk. Dnes budeme pokračovat v předešlé katechezi, již jsme posledně věnovali právě tomuto tématu. Jedná se o základní pravdu naší víry. Je to víra zakládající se na samotném Ježíšově slovu i na potvrzujícím svědectví apoštolů a učedníků, která byla předávána z generaci na generaci v učení církve: „Věříme ..., že je pravým Bohem i pravým člověkem ... nikoli přeludem, nýbrž jedním a jediným Božím Synem.“ (Lyonský koncil, DH 852)

V poslední době tuto nauku připomíná II. vatikánský koncil. Koncilní otcové při tom podtrhují nový vztah k osobě Slova, do něhož jistým způsobem vstupuje každý člověk díky tomu, že Boží Syn se stal člověkem jako my: „Vždyť svým vtělením se jistým způsobem spojil s každým člověkem on sám, Boží Syn. Lidskýma rukama pracoval, lidskou myslí přemýšlel, lidskou vůlí jednal, lidským srdcem miloval. Narozen z Marie Panny, stal se opravdu jedním z nás, ve všem nám podobný kromě hříchu.“ (GS 22)

2) Již v minulé katechezi jsme se pokusili vyjádřit tuto Kristovu „podobnost“ s námi, která vyplývá z toho, že je pravým člověkem: *A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.* (Jan 1,14) Výraz „tělem“ znamená člověka jakožto tělesnou bytost (*sarkikos*). Toto tělo je zrozeno z ženy (srov. Gal 4,4). V této své tělesnosti Ježíš z Nazareta zakusil jako každý jiný člověk únavu, hlad i žízeň. Jeho tělo bylo vystaveno utrpení, bylo zranitelné, citlivé vzhledem k fyzické bolesti. A právě v tomto těle se vystavil hroznému mučení a ukřižování: „... ukřižován umřel i pohřben jest; ...“ Koncilní text, který jsme citovali výše, doplňuje toto vyznání o další aspekty:

„Lidskýma rukama pracoval, lidskou myslí přemýšlel, lidskou vůlí jednal, lidským srdcem miloval.“ (GS 22)

3) Nyní budeme věnovat obzvláštní pozornost onomu poslednímu tvrzení, díky němuž smíme vstoupit do samotné Ježíšovy psychiky. On opravdu zakoušel lidské city, jako je radost, smutek, hněv, údiv, láska. V evangeliích například můžeme číst, že zaplesal v Duchu svatém (srov. Lk 10,21); že zaplakal nad Jeruzalémem: *Když se přiblížil k Jeruzalému a viděl město, zaplakal nad ním a řekl: „Kéž bys v tento den poznala i ty, co je pro tebe k pokoji!“* (Lk 19,41-42) Ježíš plakal rovněž nad smrtí svého přítele Lazara: *Když Ježíš viděl, jak pláče ona a jak pláčou i židé, kteří přišli zároveň s ní, v duchu byl hluboce dojat, zachvěl se: „Kam jste ho položili?“ Odpověděli mu: „Pane, pojď se podívat!“ Ježíš zaplakal.* (Jan 11,33-35)

4) Prožitek žalu zakouší Ježíš s obzvláštní hloubkou v Olivové zahradě v předvečer svého ukřižování: *A vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana. Pak se ho zmocnila hrůza a úzkost. Řekl jim: „Má duše je smutná až k smrti. Zůstaňte zde a bděte!“* (Mk 14,33-34; srov. také Mt 26,37) U Lukáše čteme: *Ježíš upadl do smrtelné úzkosti a modlil se ještě usilovněji; jeho pot stékal na zem jako krůpěje krve.* (Lk 22,44) Tato epizoda jasně dokládá plnou realnost Ježíšova lidství.

5) V evangeliích máme rovněž doložen Ježíšův hněv. Tak například o uzdravení člověka s ochrnutou rukou, k němuž došlo v sobotu, čteme: *Pak se farizeů zeptal: „Smí se v sobotu jednat dobře, anebo zle? Život zachránit, anebo zabít?“ Ale oni mlčeli. Zarmoucen nad zatvřelostí jejich srdce, rozhlédl se po nich s hněvem a řekl tomu*

člověku: „Vztáhni ruku!“ Vztáhl ji, a ruka byla v pořádku. (Mk 3,4-5) Cosi podobného se dovidáme z epizody vyhnání prodávců z chrámu. Matouš píše: *Ježíš vešel do chrámu a vyhnal všechny, kteří v chrámě kupovali a prodávali, zpřevracel stoly směnárnickům a lavice prodávacům holubů a řekl jim: „Je psáno: Můj dům at' je domem modlitby, ale vy z něho děláte lupičské doupe.“* (Mt 21,12-13; srov. Mk 11,15)

6) Na jiném místě čteme, že Ježíš se podivil: *A divil se jejich nevěře.* (Mk 6,6) Také se dozvídáme, že Ježíš zakoušel úžas: *Podívejte se na lilie, jak rostou, nepředou ani netkají – a říkám vám: ani Šalomoun v celé své nádheře nebyl tak oblečen jako jedna z nich!* (Lk 12,27) Podivuje se rovněž nad vírou kananejské ženy: *Ženo, jak velká je tvá víra!* (Mt 15,28)

7) Z evangelií však na prvním místě vysvítá, že hlavním citem, který naplňoval Ježíšovo srdce, byla láska. Když za ním přišel mladík, který toužil po Božím království, evangelia tvrdí, že Ježíš na něho pohlédl s láskou (srov. Mk 10,21). Evangelista Jan píše, že Ježíš měl velmi rád Martu, její sestru Marii i jejich bratra Lazara (srov. Jan 11,5). Tentýž autor hovoří často o učedníkovi, jehož Ježíš miloval (srov. Jan 13,23). Ježíš miloval také děti: *Přinášeli mu děti, aby jim požehnal. Ale učedníci to matkám zakazovali. Když to Ježíš viděl, rozmrzelo ho to a řekl jim: „Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří Boží království ...“* *Bral je do náručí, kladl na ně*

ruce a žehnal jim. (Mk 10,13-16) Když vyslovil přikázání lásky, odvolal se na tu lásku, kterou on sám miluje své učedníky: *To je moje přikázání: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.* (Jan 15,12)

8) Hodina utrpení a zejména agonie na kříži představuje tak říkajíc zenit Ježíšovy lásky. Ježíš věděl, že přišla jeho hodina, kdy měl přejít z tohoto světa k Otci. *A protože miloval svoje, kteří byli ve světě, projevil jim lásku až do krajnosti.* (Jan 13,1) *Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život.* (Jan 15,13) Zároveň se ale také jedná o zenit žalu a opuštěnosti, které Ježíš na zemi zakusil. Do srdce pronikajícím výrazem této opuštěnosti zůstanou navždy slova: *„Eloi, Eloi, lema sabachthani?“ ... Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?* (Mk 15,34) Tato slova Ježíš čerpá z Žalmu 21/22,2 a vyjadřuje jimi nestrášlivější zranění své vlastní duše a svého těla. Součástí této zraněnosti je momentální zážitek opuštěnosti ze strany Boha. Je to vrcholný a nejbolestnější okamžik celého Ježíšova utrpení.

9) Tak se tedy Ježíš stal opravdu podobným lidem, když na sebe vzal způsob bytí služebníka, jak to hlásá list Filipánům (srov. Flp 2,7). Autor listu Židům, který o Ježíšovi hovoří jako o veleknězi budoucích hodnot (srov. Žid 9,11), potvrzuje a upřesňuje: *Náš velekněz není takový, že by nebyl schopen mít soucit s námi, slabými. Naopak! Vždyť sám byl vyzkoušen ve všem možném jako my, ale nikdy se nedopustil hříchu*

(Žid 4,15). Opravdu nepoznal hříchu, i když svatý Pavel řekne: *S tím, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšником, abychom my skrze něho byli spravedliví u Boha.* (2 Kor 5,21) Ježíš sám mohl položit s klidem svým protivníkům vyzývavou otázku: *Kdo z vás mě může usvědčit ze hříchu?* (Jan 8,46) Taková je rovněž víra církve: „*Sine peccato conceptus, natus et mortuus.*“ Tuto pravdu hlásají v souladu s celou Tradicí akta florentského koncilu (srov. **DH** 1347). Ježíš byl počat, narodil se a zemřel bez hříchu. On je člověkem opravdu spravedlivým a svatým.

10) V souladu s Novým zákonem, s Krédem a s koncilními otcí platí, že Ježíš Kristus se stal opravdu jedním z nás a stal se nám podobným ve všem kromě hříchu (srov. Žid 4,15). A právě díky této milosti a díky této podobnosti s námi je Kristus novým Adamem a rovněž zjevuje člověka člověku a ohlašuje mu vrcholnou vznešenost jeho povolání (srov. **GS** 22). Lze říci, že prostřednictvím tohoto výroku II. vatikánský koncil dává ještě jednou odpověď na základní otázku, která představuje také název slavného díla svatého Anselma: *Cur Deus homo?* Je to otázka, která se rodí v lidském intelektu, jenž touží hlouběji proniknout do tajemství Boha Syna, který se kvůli nám a kvůli naší spáse stal člověkem, jak to vyznáváme, když se modlíme Nicejsko-konstantinopolské krédo. Kristus opravdu plně zjevil člověka člověku právě tím, že sám nepoznal hříchu. Vždyť hřích není žádným obohacením člověka. Je to přesný opak: hřích člověka znehodnocuje, ponižuje, zbavuje ho plnosti, k níž je povolán (srov. **GS** 13). Náprava a obnova upadlého člověka, jeho spása je základní odpovědí na otázku, proč bylo třeba vtělení.

*Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM*

Dvanáctiletý Ježíš

Známe ten výjev z mnoha obrázků: roztomilý kudrnatý klouček stojí uprostřed zadumaných vousatých mužů v sloupcích chrámu a ukazuje rukou kamsi vzhůru. Tyto obrázky nemohou být víc než jen částečná ilustrace známého příběhu z Ježíšova života; celé jeho líčení ve 2. kapitole evangelia sv. Lukáše vyznívá mnohem dramatičtěji. A my se na tu scénu někdy díváme tak trochu jako přísloveční generálové po bitvě – my už víme, že ten hošík je očekávaný Mesiáš, my už známe předem všechny zázraky, které později udělal, a říkáme si: *Poznali ho, nebo ne? Mohli ho vůbec poznat? Byli to přece znalci Písma a čelní mužové chrámu, takže byli takzvaně „u zdroje“ a měli určitě lepší podmínky než obyčejní lidé někde na galilejském venkově... Stal se aspoň některý z nich potom Ježíšovým učedníkem?*

Jisté jsou to otázky přirozené a logické, ale pokusme se spíše zaměřit pozornost na ústřední postavu celé události, přesněji řečeno na její aktuální podobu. Na dítě v jeslích jsme poměrně zvyklí, na dospělého muže s křížem nebo s praporcem vzkříšení také. Ale vmysleme se aspoň na pár chvil a pokud možno co nejintenzivněji do situace, kdy Ježíšovi bylo dvanáct let, kdy se podobal našim školákům. Pokud nám ještě život dá tu příležitost, pozorujme očima více otevřenými své dítě nebo vnouče, které zrovna prožívá svůj dvanáctý rok. Všimějme si, jak se ve světě a mezi lidmi orientuje, a představme si se vším, co z toho plyne, že tak nějak svého času vypadal i Bůh z Boha, Světlo ze Světla... Zkusme rozjímat o Ježíšově lidství v tomto časovém úseku.

Dvanáct let je – aspoň v průměru u většiny lidí – jeden z větších mezníků v životě. Každou

chvilu může začít období dospívání. Jak všelijak je dovedeme nazývat my, kteří už je máme za sebou! Už jsem slyšel výrazy „nevděčná léta“, „telecí léta“, „bludný kořen“ či „doba temna“. A teď se vraťme k našemu úvodnímu obrázku. Působí nám asi potíže či rozpaky pomyslet na to, že také Syn Boží prožíval období dospívání, že se proměňoval duševně i tělesně se vším, co k tomu patří, ovšem kromě hříchu. Dvanáctileté dítě svým rodičům ještě v zásadě důvěřuje, ale je jen otázka času, kdy provede něco, co onu důvěru vystaví určité zatěžkávací zkoušce. Dvanáctiletý Ježíš zmizel svým rodičům do chrámu. Ne, nebyl to hřích. Byl to typický příklad jednání dospívajícího člověka, který podnikne na vlastní pěst něco, k čemu už je třeba odpovědnosti dospělého. Můžeme být vděční, že nám evangelium tento detail Ježíšova lidství nezamlčelo.

Porozhlédneme-li se trochu po tom, jak různě si lidé představují Ježíše Krista, pozorujeme zhruba dvě tendence. První více zdůrazňuje Ježíšův nadpřirozený původ a někdy pak obchází či dokonce tabuizuje jeho lidství. Jejím příkladem z minulosti církve je blud zvaný doketismus, podle kterého Kristus měl jen zdánlivé tělo. A my bychom se chovali jako doketisté, kdybychom v důsledku falešné zbožnosti upírali Ježíšově osobě lidské rysy: tělesné potřeby, slabost, únavu, schopnost vzrušit se v případě sporu či nespravedlnosti – a ovšem také ony projevy dospívání. Pak bychom ale těžko vysvětlovali některé zprávy z evangelia, třeba právě vystoupení dvanáctiletého Ježíše v chrámě. Druhá tendence naopak preferuje Ježíšovo lidství, a myslím, že je pro současnou dobu příznavnější ale také nebezpečnější. Její zástupci uznávají pouze vybrané Ježíšovy lidské kvality –

jeho sociální citění (už ne jeho zázraky ve prospěch chudých), jeho nekonformní chování (už ne jeho poslušnost vůči nebeskému Otci), jeho pochopení pro hříšníky (už ne jeho kritiku hříchu a nabídku odpuštění) a podobně. A protože sami často žijí nevázaným životem, rádi si dotvářejí některé údaje evangelia – nejčastěji pochopitelně Ježíšovy vztahy k ženám – ve smyslu velmi znevažujícím. Příkladem jsou některá umělecká zpracování Ježíšova života, třeba film „Poslední pokušení Krista“. Možná je Ježíš v této podobě některým lidem sympatičtější, ale já osobně musím konstatovat, že kdyby byl Ježíš takový, jak ho líčí tito umělci, neměl bych žádný vážný důvod v něho věřit, nemohl bych se před ním sklonit se slovy „Pán můj a Bůh můj“.

Obraz dvanáctiletého Ježíše v chrámě nám odhaluje jeho lidství právě v takové míře, kterou potřebujeme k náležité představě o Božím Synu, k pravé víře v něho. Období dospívání nelze škrtnout z Ježíšova života, a tedy ani z dějin spásy. „Podobal se nám ve všem kromě hříchu“ – slyšíme ve 4. eucharistické modlitbě. Kdyby byl úplně stejný jako my, nebo naopak úplně vzdálený a nedostupný, nemohl by být naším Spasitelem.

Karel Komárek

Zázraky se dějí

Na počátku prázdnin r. 1999 jsem odjela k rodičům do jižních Čech. V červenci můj 71letý tatínek onemocněl. Byl léčen antibiotiky na zápal plic. Měl časté bolesti v nohách kvůli silné artróze, ale netušili jsme, že má hlubokou trombózu. Nezávisle na svém onemocnění byl objednaný na 5. srpna ráno na kardiocentrum k vyšetření. V noci již měl silné bolesti v nohách, ráno mu bylo celkově špatně, celý se třásl. Božím řízením přijela sanitka téměř o půl hodiny dřív, než byla objednaná. Od té chvíle se začal odvíjet řetězec událostí, pro mnohé těžko pochopitelných. Tatínka jsme s námahou uložili do sanitky a pak už rozhodovaly pouze minuty cesty do nedaleké nemocnice.

Pamatuje si, jak mu v sanitce bylo strašně zle, nemohl dýchat, myslel, že umře. V nemocnici nebyl schopen udělat ani krok, museli ho naložit na vozík a již nic neví. Upadl do bezvědomí, skončil s masivní plicní embolií a se zástavou srdce na ARO. Lékaři nedávali naději. Na mamčinu otázku „Je to smrtelné?“ zněla do telefonu odpověď: „Říká vám něco embolie plicní? Sice se podařilo, že srdce naskočilo, ale může se to opakovat. Je to velmi, velmi vážné. Zavolejte si zítra dopoledne po desáté hodině.“ První naše reakce byla lidská... pláč, bezmocnost, strach o milovanou bytost. Odpoledne byla za tatínka sloužena mše svatá a po ní mu jel kněz

udělit do nemocnice pomazání nemocných. Modlila jsem se s maminkou bolestný růženec, prosily jsme o tatínkovu záchranu – P. Ježíše, P. Marii, maminka svatého Josefa a otce Pia. Já, protože jsem měla vždycky dobrý vztah k českobudějovickému biskupovi Josefu Hlouchovi, který zemřel v r. 1972 v pověsti svatosti, jsem – aniž bych cokoliv mamince řekla – ho začala vroucně prosit za uzdravení. Modlila jsem se asi takto: „Otče biskupe, prosím vás, pomozte, přimluvte se u Božího trůnu, aby se tatínek uzdravil, je-li to vůle Boží. Vždyť vy jste tolik miloval Pannu Marii a mariánské poutní místo, kde tatínek věrně sloužil léta jako kostelník. On je také velkým ctitelem Panny Marie, je jednou z miliónu duší Vaší diecéze.“ Tak a podobně jsem stále prosila. Tanula mi na mysl slova otce biskupa z jeho duchovní závěti:

„Všechny vás v srdci na věčnost nesu.“

Druhý den jsme šly telefonovat do nemocnice. Primář z ARO řekl mamince, že tatínek je již při vědomí, a jak byl předešlý den jeho stav beznadějný, úplně nečekaně se zlepšil. To už jsem nevydržela a v pláči jsem řekla mamince: „Vždyť jsem tolik prosila pana biskupa Hloucha.“ Obě jsme byly dojaté, odpoledne jsme mohly tatínka chvíli navštívit. Pak 7. 8. byl převezen z ARO na jednotku intenzivní péče kardiocentra.

ČISTOTA KOSTELŮ

18. Jindy, když František přebýval u Panny Marie Porciunkulské a bylo ještě málo bratří, obcházel vesnice a kostely v okolí Assisi a hlásal a kázal lidem, aby konali pokání. A na těchto svých okružních cestách nosil s sebou koště a zametal kostely.

František hodně trpěl, když vešel do kostela a viděl, že je špinavý. Proto po kázání lidu si zavolal stranou všechny přítomné kněze, aby ho lid neslyšel, a mluvil k nim o spáse duší, a zvláště je nabádal, aby co nejlépe pečovali o čistotu kostelů, oltářů a všeho příslušenství sloužícího k slavení božských tajemství (viz Zrcadlo 56).

(Františkánské prameny I, 1565)

KAPITOLA O SVATÉ ČISTOTĚ

Jeden bratr se otázal bratra Jiljího: »Otče, nauč mne, jak se uchránit tělesného hříchu.« Bratr Jiljí mu odpověděl: »Bratře můj, kdo chce hnout nějakou tíhou nebo nějakým velikým kamenem a dostat je jinam, musí se snažit hnout jimi spíše důmyslem než silou. A tak podobně my, chceme-li přemáhat tělesné hříchy a získat ctnost čistoty, získáme ji spíše pokorou, dobrou a rozumnou duševní správou nežli svou domyšlivou přísností a silou kající. Každá nepravost zakaluje a zatemňuje svatou čistotu, neboť čistota je podobna jasnému zrcadlu, jež se zatmívá a zakaluje nejen když se ho dotknou špinavé věci, nýbrž i dechem člověka. Je člověku nemožné dospět nějaké duchovní milosti, pokud je náchylný k tělesným žádostem; a proto ať se obracíš nahoru či dolů, jak se ti líbí, přesto nenajdeš jiný prostředek, jak dospět k duchovní milosti, nepodrobíš-li si každou tělesnou nepravost. A proto statečně bojuj proti svému smyslnému a křečkému tělu, vlastně proti svému nepříteli, který se proti tobě staví ve dne v noci. Kdo přemůže tělo, našeho úhlavního nepřítele, buď jist, že přemohl a porazil všechny své nepřátele a brzy dojde duchovní milosti a dobrého stavu ctnosti a dokonalosti.« Bratr Jiljí říká: »Mezi všemi jinými ctnostmi bych na prvním místě uváděl ctnost čistoty, protože sama přelíbezná čistota má v sobě nějakou dokonalost, ale žádná jiná ctnost nemůže být dokonalá bez čistoty.« Jeden bratr se otázal bratra Jiljího: »Otče, není větší a výbornější ctností láska než ctnost čistoty?« A bratr Jiljí řekl: »Pověz mi, bratře, která věc je na tomto světě čistější než svatá čistota?« Často zpíval bratr Jiljí tento sonet: »Ó svatá čistoto, převeliká dobroto, tys vpravdě taková a tolik drahá a lahodný tvůj žár je tolik milý, že jen kdo zkusí, ví, co v tobě blaha. Proto tvé ceny nezná pošetily.« Jeden bratr se otázal bratra Jiljího: »Když tolik doporučuješ ctnost čistoty, prosím tě, Otče, abys mi vysvětlil, co je čistota.« Bratr Jiljí mu odpověděl: »Bratře můj, řeknu ti, že vlastně čistotou se nazývá pečlivá stráž a ustavičná ostrahta tělesných i duševních smyslů, takže je člověk uchovává jedině Bohu. To je čisté a neposkvrněné.« Ke chvále Ježíše Krista a chudického Františka. Amen.

Františkánské prameny I:

Nadále jsme se modlily a děkovaly zároveň. Zdravotní stav se den ode dne zlepšil, 9. 8. byl převezen na normální pokoj. Lékaři o něho obětavě pečovali. Když se tatínek zotavoval, lékařka mu řekla: „My jsme vás vytrhli Pánu Bohu z náruče.“ Jindy zase: „Vyrvali jsme vás z náruče smrti.“

V noci 17. 8. dostal tatínek silné bolesti do kolena. Ráno mu vytáhli vodu a udělali obstrík. Obsah tekutiny poslali na rozbor s tím, že výsledek bude znám v pátek 20. 8. Začala jsem opět „orodovat“ u otce biskupa Hloucha, aby pomohl svou přimluvou a nebylo třeba dalšího zákroku. A pomoc opravdu přišla. V pátek 20. 8. při vyšetření na ortopedii byla lékařka udivena nad příznivým stavem kolena. I výsledek rozboru byl

dobrý. Týž den při velké vizi té byl přítomen přednosta celého oddělení, který se vrátil z dovolené. Obsírně pročítal zdravotní dokumentaci a konzultoval ji s ošetřující lékařkou. Pak ho pečlivě vyšetřoval se slovy: „Výborně, výborně.“ Když odcházel z pokoje, zastavil se u jeho postele a obrátil se na něj se slovy: „To by chtělo svíčku do kostela.“ Při propuštění z nemocnice dne 24. 8. mu řekl, že to byl případ, který skoro nikdo nepřežije. Sami lékaři mají z uzdravení radost.

Přesvědčili jsme se, že se zázraky dějí, jen se člověk musí modlit a důvěřovat. Tatínek se na svátek Panny Marie Sněžné vlastně podruhé narodil a my za tuto milost nesmíme přestat nikdy děkovat.

Marie z Prahy

**PODZIMNÍ FESTIVAL DUCHOVNÍ HUDBY
OLOMOUC 2001 – VIII. ROČNÍK**
Pod záštitou arcibiskupa olomouckého a metropolitě
moravského Mgr. Jana Graubnera
Za podpory statutárního města Olomouc
a Olomouckého kraje

**Ve spolupráci s Českým a Slovenským rozhlasem
a Slovenským institutem v Praze**

22. 9. 2001 – Dóm sv. Václava, 19.00 hod. (přímý přenos) – R. Dilong: Rozjímání (poezie), A. Bruckner: IX. symfonie – věnována „Milému Pánu Bohu“; recitátor: J. Šimonovič, Symfonický orchestr Slovenského rozhlasu, dirigent S. Macura. 130/90 Kč.

Ve spolupráci s Moravskou filharmonií Olomouc

27. 9. 2001 – Chrám sv. Mořice, 19.00 hodin – G. F. Händel: Mesiáš – oratorium; A. Kohútová – soprán, H. Štolfová-Bandová – alt, V. Doležal – tenor, J. Sulženko – bas, Český filharmonický sbor Brno, sbormistr: Petr Fiala, Moravská filharmonie Olomouc, dirigent: Alfonso Scarano (Itálie). 100 Kč.

2. 10. 2001 – arcibiskupský palác, 19.00 hodin – violoncellový recitál – Jiří Hanousek, J. S. Bach: Suita č. 1, 2, 5. 80 Kč.

**Ve spolupráci s Mezinárodním
hudebním festivalem Pontes**

6. 10. 2001 – Klášterní Hradisko, 19.00 hodin – B. Martinů: Serenáda č. 2, F. Couperin: Pět kusů pro vcl. a smyčce, J. D. Zelenka: 2 písně, J. S. Bach – Ch. Gounod: Ave Maria, J. G. Albrechtsberger: Koncert B dur pro trombon a smyčce, E. Grieg: Z časů Holbergových; Š. Kutmanová – vcl., E. Garajová – mezzosoprán, R. Kozánek – trombon. Virtuosi di Praga, umělecký vedoucí Oldřich Vlček. 100 Kč.

9. 10. 2001 Bazilika Navštívení Panny Marie, Svätý Kopeček 19.00 hodin – Mariánský koncert – G. Verdi: Quattro pezzi sacri – 1. a 3. část, P. Zagar: Magnificat, B. Martinů: Písně o Marii, W. A. Mozart: Loretánské litanie D dur (KV 195). H. Bachová – soprán, M. Lejavová – alt, E. Hudec – tenor, S. Beňacka – bas, Slovenský filharmonický sbor, Janáčkův komorní orchestr Ostrava, dirigent J. Rozehnal. 100/70 Kč.

Ve spolupráci s The British Council v Praze

13. 10. 2001 – dóm sv. Václava, 20.00 hodin – přímý TV přenos – B. Britten: Válečné requiem; H. Lednárová – soprán, L. Ludha – tenor, M. Babjak – baryton. Pražský filharmonický sbor, sbormistr J. Brych; Kantiléna – sbor dětí a mládeže, sbormistr I. Sedláček. Komorní orchestr, dirigent, J. Krygel. Státní filharmonie Brno, dirigent S. Macura. 160/100 Kč.

**Pořadatel: Umělecká agentura ARS VIVA, tř. 1. máje 5,
772 00 Olomouc, IČO 46563041, DIČ 505417156, tel./fax
068/522 06 45, e-mail: arsviva@cmail.cz. Předprodej vstu-
penek v Informačním centru v podloubí radnice, Hor. nám.**

PODEKOVÁNÍ

Sestry Apoštolátu sv. Františka děkují Vám všem, milí čtenáři, kteří jste nám svými modlitbami a finančními dary pomohli k potřebným úpravám kaple sv. Václava a konventu sester v Praze 6 – Dejvicích.

S radostí Vám můžeme sdělit, že opravený konvent nám již slouží k bydlení a životu komunity a k ošetřování našich starších a nemocných sester. Děkujeme za to Pánu Bohu i Vám, kteří jste se na tomto díle lásky podíleli. Pán Bůh Vám odplat štědrost Vašich srdcí.

Zbývá nám ještě dokončit opravu střechy kostela, opravu omítky kostela a přístupovou cestu. Proto Vás ještě jednou prosíme, kdo nám můžete pomoci, abyste své finanční dary zaslali na č. účtu 19-8473380257/0100 u Komerční banky v Praze 6, nebo nám zatelefonovali, abychom Vám Váš dar mohly potvrdit. Upozorňujeme na změnu telefonního čísla.

Za každý dar i za každou modlitbu jsme vděčné a též se za Vás denně modlíme.

Sestry Apoštolátu sv. Františka,
Proboštská 3, 160 00 Praha 6,
tel.: 02/24322421

POPŘVÉ V ČESKÉ REPUBLICCE

V Obecním vlastivědném muzeu ve Švábenicích u Vyškova je každou neděli od 16. září do 18. listopadu 2001 od 14.00 do 17.00 hodin otevřena velká výstava s názvem:

„SLAVNÁ POUTNÍ MÍSTA A KATEDRÁLY CELE EVROPY“

Je složena z tisíců dokumentů: obrázků, fotografií, pohlednic a pojednání o těchto místech v Evropě.

Příležitostně je možné navštívit stálé expozice jak v Obecním, tak i v Kostelním muzeu.

Liturgická čtení

Neděle 9. 9. – 23. neděle v mezidobí

1. čt.: Mdr 9,13-18
Ž 90(89),3-4.5-6.12-13.14+17
Odp.: 1 (*Pane, tys nám býval útočištěm od pokolení do pokolení!*)
2. čt.: Flm 9b-10.12-17
Ev.: Lk 14,25-33

Pondělí 10. 9. – nez. pam. bl. Karla Spinoly

1. čt.: Kol 1,24-2,3
Ž 62(61),6-7,9
Odp.: 8a (*U Boha je má spása a sláva.*)
Ev.: Lk 6,6-11

Úterý 11. 9. – ferie

1. čt.: Kol 2,6-15
Ž 145(144),1-2.8-9.10-11
Odp.: 9a (*Hospodin je dobrotivý ke všem.*)
Ev.: Lk 6,12-19

Středa 12. 9. – ferie

1. čt.: Kol 3,1-11
Ž 145(144),2-3.10-11.12-13ab
Odp.: 9a (*Hospodin je dobrotivý ke všem.*)
Ev.: Lk 6,20-26

Čtvrtek 13. 9. – památka sv. Jana Zlatoustého

1. čt.: Kol 3,12-17
Ž 150,1-2.3-4.5-6
Odp.: 6 (*Všechno, co dýchá, at' chváli Hospodina! Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Lk 6,27-38

Pátek 14. 9. – svátek Povýšení svatého kříže

1. čt.: Nm 21,4b-9 nebo Flp 2,6-11
Ž 78(77),1-2.34-35.36-37.38
Odp.: srov. 7c (*Nezapomínejte na Boží skutky!*)
Ev.: Jan 3,13-17

Sobota 15. 9. – památka P. Marie Boleslé

1. čt.: Žid 5,7-9
Ž 31(30),2-3a.3b-4.5-6.15-16.20
Odp.: 17b (*Zachraň mě, Hospodine, svou slitovností.*)
Ev.: Jan 19,25-27 nebo Lk 2,33-35

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne: NE 9.9. PO 10.9. ÚT 11.9. ST 12.9. ČT 13.9. PÁ 14.9. SO 15.9.

Antifona	1028	1044	1060	1075	1734	1504	1512
Žalm	783	783	786	783	783	786	783

Ranní chvály:

Hymnus	1029	1045	1061	1076	1734	1504	1512
Antifony	1030	1046	1062	1076	1092	1504	1513
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	813	813
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1079	1735	1505	1513
Antifona k Zach. kantiku	714	1499	1065	1080	1735	1505	1513
Prosby	1033	1049	1065	1080	1724	1505	1655
Záv. modlitba	714	1499	1065	1080	1500	1506	1514

Modlitba během dne:

Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	792	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1506	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1100	1506	1130
Záv. modlitba	714	1054	1069	1084	1100	1506	1131

Nešpory: SO

Hymnus	1024	1039	1055	1071	1085	1736	1507	1132
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1102	1508	1133
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1508	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1089	1737	1510	1135
Ant. ke kant. P. M.	714	715	1499	1074	1090	1737	1510	715
Prosby	1028	1043	1059	1074	1090	1731	1510	1135
Záv. modlitba	714	714	1499	1075	1090	1500	1506	716
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

MCM s. r. o. nabízí z jiných nakladatelství...

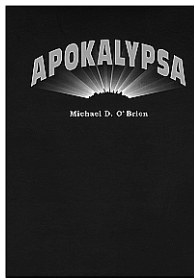

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:

Maticce cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1
e-mail: knihy@maticecm.cz

Michael D. O'Brien: APOKALYPSA

Apokalyptický román, ve kterém autor líčí vizi římskokatolické církve ve společnosti na konci časů. Zkoumá stav moderního světa a ukazuje silné i slabé stránky současné náboženské scény. Ústřední postavou knihy je karmelitánský kněz, který je poslán Vatikánem na tajnou misi – měl proniknout do okruhu lidí velmi blízkých muži, o němž se domnívají, že je to Antikrist. Svým obsahem je tato kniha apokalypsou v původním významu slova, sepsaná však ve světle křesťanského zjevení. Je to příběh ukřižování nevěsty Kristovy. Nenabízí povrchní, zjednodušená řešení ani falešnou zbožnost. Nabízí Kříž, je však zároveň svědectvím konečného vítězství světla.

Triality, váz., přebal, B5, 334 stran, 180 Kč

MISTR ECKHART A STŘEDOVĚKÁ MYSTIKA

Bohatá osobnost německého učence, mystika a kazatele mistra Eckharta (kolem 1260-1327) je v současné době opět předmětem zájmu historiků, filozofů, teologů i široké veřejnosti. Do rukou čtenářů se nyní dostává český soubor dvou hlavních Eckhartových traktátů, 22 německých kázání a části jeho zachovaných latinských spisů. Ukázky z děl významných středověkých náboženských myslitelů, na něž Eckhart navazuje, i z děl jeho nejbližších žáků a pokračovatelů zařazuje Eckharta do rámce středověkého myšlení, které je dnešním čtenářům málo známé a obtížně přístupné.

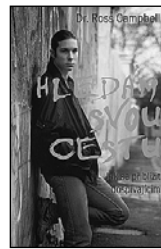

*Druhé vydání, rozšířené a upravené,
váz., přebal, A5, 360 stran, 298 Kč*

Dr. Ross Campbell: HLEDÁM SVOU CESTU (Jak se přiblížit dospívajícím)

Blíží se kritické roky ve vztahu s dorůstajícími dětmi. Jak se jako rodiče máme chovat? Máme křičet, zakazovat, trestat? Máme ustoupit, nechat je dělat, co samy chtějí? Každodenní konflikty vyčerpávají nás i naše děti, ale jak jim zabránit? Jak projít těžkými roky? Mnozí rodiče se obávají dospívání svých dětí. Kniha R. Campbella pomáhá připravit se na toto těžké období ve výchově, pomáhá lépe porozumět světu a potřebám dětí a přináší praktické rady, jak tímto těžkým obdobím projít.

Návrat domů, brož., zúž. A5, 124 stran, 99 Kč

Dr. Ross Campbell: POTŘEBUJI TVOU LÁSKU (Co můžeš udělat pro své dítě)

Čtivě psané dílo je určeno především rodičům dětí, které ještě nedospěly do puberty. Obecným základem výchovy je zde křesťanství, žití evangelia v dnešním světě, jak dokládají překvapivě uváděné biblické citáty.

Kniha pojednává o rodinném prostředí, o lásce bez podmínek jako prvotním základu, o projevech lásky soustředěnou pozorností, fyzickým, zrakovým kontaktem, rozlišuje lásku vhodnou a nevhodnou, vysvětluje různá pojetí kázně, příkazů, odměn, trestů, zabývá se dětmi se zvláštními problémy – to vše vždy rozebírá na konkrétních příkladech z rodinného života a vyhodnocuje správná i chybná řešení. Dodává rodičům moudrosti a optimismu.

*Návrat domů, 3. vyd., 190x125 mm,
120 stran, 99 Kč*

Maticce cyrilometodějská s.r.o.
Olomouc, 5/2000
P.O. BOX 9, 779 00 OLOMOUČ

Maticce cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Maticce cyrilometodějské. Vydává Maticce cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Maticce cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravi. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Maticce cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávky týdeníku a knih, inzercie: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK ČR 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 00421371741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugerle aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.